Akbaba

Akbaba-Toto
Oynayın
5000 Liraya
Kadar Kazanın

Meclisteki yumruklaşmalardan sonra:
«Sen kim gelesin meclise
bir yer mi bulunmaz,
Baş üzre yerin var!..»





Dünya evi...

Damat iktisatçı.
Uzun vadeli tutmuş planlarını.
Bir yuva kurmayı,
yuvasını
sağlam temeller üstüne oturtmayı
tasarlamış, inceden inceye hesaplamış...
Seçmeyi biliyor...
Mutluluğu nerede arayacağını,
nerede güvenlik bulacağını biliyor...
Biliyor yeni evlilerin
tasarruf yapması gerektiğini.
Örneğin, daha balayında
yolculuk malî bir yük olmasın istemiş.
İstemiş ki, sıfır kilometrede
bir Murat'la çıksınlar yola.
Diledikleri yerde
diledikleri kadar kalsınlar.
Özgür olsunlar.

Şimdi dünya evinin
mutluluğuna eriştiler.
Bir adım attılar güvenliğe,
tasarrufa doğru.
Murat'ın dünyasına giriyorlar.

TOFAŞ
Oto Ticaret A.Ş.
Murat 124'ün
Türkiye Genel Distribütörü

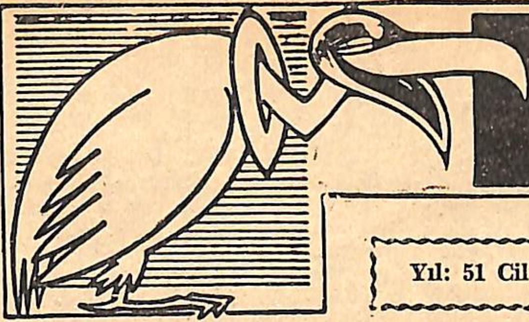
Yurdun dört bir yanındaki TOFAŞ Bayileri, size Murat'ı bütün özellikleriyle tanıtmaktan, uygulanan ödeme kolaylıkları hakkında ayrıntılı bilgi vermekten memnunluk duyacaktır.

MURAT 124'ün Teknik Özellikleri

Tüm çelik monoblok gövde
65 beygirlik harika bir motor
Çift boğazlı karbüratör
Saatte 140 km.'den fazla sürat
Servofren tertibatı
Arka tekerlekler için özel fren regülatörü
2 devreli hidrolik dağıtım sistemi
4 tekerlekte disk fren
Her tekerlekte bağımsız süpansiyon
Lüks döşemeli, 5 büyük kişilik yer
Her yönde kesintisiz görüş alanı
2 devreli cam silecekleri
Kalorifer ve... Güçlü geri far.



(Manajans: 307 — 18)



Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 10 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Şubat 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

DEVEKUŞLUĞU YETER

İKİSİ de Cumhuriyet çocuğu olan, yâni Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundan önceki rejimlerle hiçbir ilişkisi bulunmayan iki diplomatımızın dünyanın öbür ucunda bir fanatik tarafından gaddarca tuzağa düşürülüp öldürülmesi olayı birkaç haftadan beri kamuoyumuzu dalgalandırmakta.

Biz bu konu üstünde görüşümüzü belirtmeden önce heyecanımızın yatışmasını bekledik.

Zira her toplumda azınlıklar sorunu ve kavimler arasında kan dâvası haline getirilmiş gerginlikler, özellikle serinkanlı düşünüş gerektiren konulardır. İnsanları bunlar kadar kolayca ve hızla vahşete itip sonradan pişmanlığa düşüren öfke kaynağı yoktur.

Çağımız; uluslar, kavimler, ırklar arasında kaynaşıp yakınlaşma çağı. İnsanlar birbirlerine sırf insan diye bakmayı, görünüş, renk, din, ad, doğum yeri falan gibi ayırış çizgilerine değer vermeden herkesi kendi iyi ve kötü noktalarıyla değerlendirmeyi, geçmişin mantık dışı çekişmelerine son vermeyi öğreniyorlar yavaş yavaş. Kısacası: Uygarlaşıyorlar.

Ne var ki, bunu belirtirken «yavaş yavaş» demeyi gerekli görmekteyiz hâlâ. Çünkü genel akıntının tersine olaylar ve gelişmeler de yazık ki eksik değil. İki temsilcimizin kurban gittikleri olay, bunların sadece son örneği.

Aslında bu topraklar; ırk, kavim ve din çekişmelerinden en uzak, en hoşgörülü, en uygar toplumlardan birinin bize mirasıdır. Osmanlı İmparatorluğu 500 yıldan uzun bir süre boyunca; düzinelerle ulus, kavim ve mezhep çizgileriyle birbirinden ayrı insan topluluklarını geniş kubbesinin altında birbiriyle kavgasız yaşatmış, dünyaya bir sosyal âhenk örneği vermişti.

İnsanlığın en çilekeş, en kovalanmış ve ezilmiş kavmi olan Yahudilerin bugün geçmişi anarken şikâyet etmedikleri, tersine konukseverliğini ve mertliğini övdükleri toplumların biri, belki de birincisi Osmanlı İmparatorluğudur.

Ancak İmparatorluk dağılmaya başladıktan sonra ayaklanan ve çoğu kere dış düşmanlarla işbirliği yapan gruplara karşı merkezdeki iktidarın tedbirler alması ve zaman zaman savaşa girmesi gerekmiştir. Bu kavgalar Yunanlılarla çıkmıştır, Balkan Yarımadasının çeşitli kavimleriyle çıkmıştır, Araplarla çıkmıştır; Ermenilerle de çıkmıştır.

Özel bir bunalım yaratan Kıbrıs sorunu yüzünden Yunanistan'la son yirmi yıllık ağız dalaşımızı saymazsanız, Osmanlı İmparatorluğundan kopmuş öteki kavimlerle bugün aramızda kan dâvası denilebilecek hiçbir vahim gerginlik yoktur. Can çekişen bir imparatorluk topraklarında geçmiş bütün çatışmalar, karşılıklı misillemeler, kanlı olaylar geçmişe gömülmüş, unutulmasa bile yeni kuşakları etkileyecek kavga konuları olmaktan çıkmıştır. Bugün söz gelimi Balkanlarda dolaşan bir vatandaşımız birçok yerlerde «Osmanlı yönetimi burada falanca filânca adlı şu kadar sayıda bağımsızlık savaşçısını astı» kabilinden anıtlar görür. Ama aynı anıtların başında o ülkenin canlı insanlarına kendini Türk diye tanıtırsa hiçbir kötü davranışla karşılaşmaz. Gerçekten tarih olmuştur o türlü olaylar.

Öyleyse Ermenilerin özelliği nedir? Onlar niçin unutamamakta, geçmişi ille tek taraflı görmekte, gerginliği yeni kuşaklara da aşılamaya çalışmaktadırlar?

Yanılmıyorsak bunun cevabı, öteki kavimlerin kendilerine birer bağımsız ülke kurmuş, bugün dünyadaki tek bağımsız Ermeni devleti olan Sovyet Ermenistanı'nı benimsemeyen Ermenilerin ise bir vatan özlemi çekegelmiş olmalarıdır.

Bu soruna çözüm diye bugün hiçbir ülkenin topraklarından bir bölümü koparıp yeni bir devlete armağan etmesi beklenemez. Hele Anadolu'nun doğusunda, geçitsiz ve limansız, düşman ülkelerle çevrili bir devletin ekonomik bakımdan ayakta kalabileceği de çok şüphelidir.

Öyleyse ne yapılabilir?

Her şeyden önce dünyadaki bütün Ermenilerin yekpare bir camia olmadıklarını unutmamalıyız. Sovyet Ermenistanı'nı, Türkiye'yi ve içinde yaşadıkları başka ülkeleri gerçekten vatan diye benimsemiş Ermeniler çoğunluktadır. Türkçeden başka dil bilmeyen Türkiye'li Ermeniler, yalnız İngilizce konuşan Amerikalı Ermeniler gibi «toplumla tam kaynaşmış» ırkdaşları da vardır. Her halde eski gerginlikleri kan dâvası halinde sürdürmekte direnen fanatikler bütün ülkelerin Ermenileri arasında küçük azınlıklardır.

Mantığa ve uzlaşma olanaklarına kulakları tıkalı fanatiklere karşı bütün ilgili ülkeler güvenlik yönünde işbirliği yapmalı, beri yandan da öteki Ermenileri yerleştikleri yerlerde gerçekten eşit ve rahat vatandaşlar durumuna getirmek için ne mümkünse uygulanmalıdır.

Yazık ki bugüne kadar Türkiye Cumhuriyeti hükûmetlerinin bu konudaki resmî tutumu «Ermeni sorunu diye bir mesele tanımıyoruz» demenin ötesine gitmemiştir.

Oysa öyle bir sorun vardır. Varlığı da geçenlerde bizim için en acı biçimde ortaya çıkıvermiştir.

Hükûmetimiz son faciaya kısa vâdeli tepkiler göstermekle yetinmemeli, fanatiklere karşı yurt içinde ve dışında etkili tedbirler almalı, bir yandan da gerek Türkiye'li Ermeni vatandaşlarımızla, gerek başka ülkelerdeki aklı başında Ermenilerle de insanca anlaşma bağlarının nasıl güçlendirilebileceği sorusuna eğilmelidir.

AKBABA



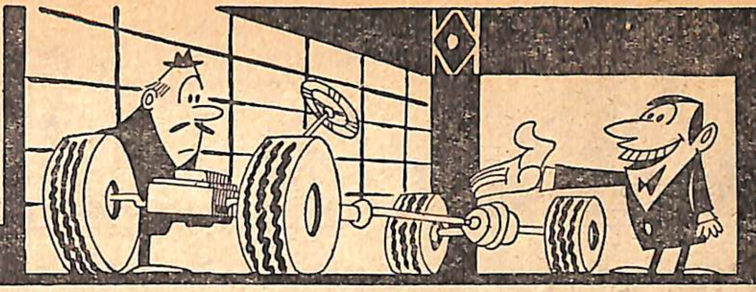
— Bize lâzım olan asıl bu işte!..

AP'nin 12. kuruluş yıldönümü kutlandı. — Gazeteler —



— Nice yıllara!..

Beyler Bir Fikrim Var — !



Muzaffer İZGÜ

TEZUÇAR otomobil fabrikaları, mali baş danışmanlığına kabul edildiğimin hemen ikinci günü İdare Meclisi toplantısına beni de çağırdılar.

Başkan:

— Sizi şunun için müessesemize aldık, dedi. Sattığımız arabalardan para kazanamıyor değiliz, kazanıyoruz, yalnız kazandığımız para ortakları memnun etmiyor. Sizden, bu sattığımız otomobillerden daha çok para nasıl kazanabiliriz, onu soruyoruz... Gerçi kazanıyoruz dedim amma, bu gelecek yıldan itibaren ziyana da dönüşebilir... Buyrun sizi dinliyoruz...

Kalktım ayağa, idare heyeti üyelerini selâmladıktan sonra:

— Beyler, dedim, araba lüks değildir amma, içine konulan kalorifer ve radyo lükstür. Şayet biz yaptığımız arabalardan kalorifer ve radyoyu kaldırırsak, ona göre kazancımız daha fazla olacaktır.

Üyelerin, hepsi birden:

— Aaa çok güzel vallahi, hiç aklımıza gelmemişti, dediler. Gerçekten araba lüks değil amma, içindeki kalorifer ve radyo lükstür...

Üyelerden biri:

— Pekiyi, dedi, elimizdeki radyo ve kalorifer aygıtlarını ne yapacağız?

— Kolay efendim, dedim. Bunları ayrı satacağız.

Esaslı bir alkış koptu salonda...

Hemen o günden sonra, yapılmış olan arabaların radyo ve kaloriferlerini söktük, yeni yapılacaklara da bunları takmamaya başladık... Sağolsunlar, hemen maaşıma da ikibin lira zam yaptılar. Çünkü onların her arabadan kazandıkları üçbinin üzerindeydi...

Bir ay sonraki toplantıda, yine başkan:

— Sayın danışman bey, dedi, geçen seferki buluşunuzun hayranı olduk, ve tüm üyeler bu durumdan memnun kaldılar. Acaba bu bir ay içerisinde yeni bir şeyler düşündünüz mü?

Gerçi düşünmemiştim ama, hemen o anda aklıma geliverdi. Ayağa kalkarak:

— Elbette, dedim. Sayın idare heyeti üyeleri, arabalardan tamponları kaldıracağız...

Üyelerin hepsi birden homurdandılar:

— Tamponları mı? diyerek...

— Evet beyler, tamponları kaldıracağız. Ve böylece her arabadan bin lira daha tasarruf etmiş olacağız. Tampon denilen şey, bence arabada aksesuardan başka bir şey değildir... Biz arabayı alıcıya tamponsuz olarak teslim ederiz, alıcı canı isterse parayı bastırır ve tamponunu taktırır. Biz arabalarımızdan eminiz. Bizim yaptığımız arabalar kayaya bile toslasa, hiçbir şey olmaz...

Üyeler:

— Yaa yaa öyle sağlam arabalar yapıyoruz ki, dediler.

— Nasıl arkadaşlar? diye bağırdım, bu fikrimi beğendiniz mi?

İdare heyeti üyeleri alkışlar arasında «kabul» diyerek bağırdılar...

O günden sonra bizim arabalarımız tamponsuz olarak piyasaya sürülmeye başlandı. Benim maaşıma da bin lira zam geldi...

Hemen o günden sonra da gelecek ayın toplantısı için yeni şeyler düşünmeye başladım. Tüm düşüncem kapılar üzerindeydi. Fabrikayı gezdiğimde, işçilerin en çok kapılar üzerinde çalıştıklarını, çok büyük zaman harcadıklarını görmüştüm... Mutlaka bu kapı işine de bir çare bulmam gerekliydi...

Üçüncü toplantıda, üyelere fikrimi açıkladım:

— Arkadaşlar, dedim, fabrikayı gezdiğimde, kapı işlerinin çok zaman aldığını gördüm. Bir önerim var, bundan böyle arabaları kapısız yapalım...

Homurtular, bağırmalar, çağırmalar:

— Hiç kapısız araba olur mu?

Elimi masaya vurarak:

— Bir dakika arkadaşlar, bir dakika, dedim... Elbette araba kapısız olmaz... Ama biz müşterinin dileğini şurada oturduğumuz yerden nasıl bilebiliriz?... Belki alıcı tek kapı istiyordur, belki çift kapı istiyordur, belki hiç kapı istemiyor, tepesinden bir delik istiyordur, bilebilir miyiz bunu şuracıkta oturduğumuz yerden arkadaşlar?... Önerim şu, arabaları kapısız olarak tek parça yapacağız. Yalnız kapı yerlerini birer çıkıntı çizgisiyle belirteceğiz. Alıcı da gidecek ve kapısını kendisi açtıracak. İster bir açtırır, ister iki, ister tepesindeki deliği...

Üyenin biri:

— Pekiyi elimizdeki onca kapıyı ne yapacağız? diye sordu.

— Arkadaşlar, onu da düşündüm. Kapı açtıran kişi parayı basıp, bu hazır kapılardan alacak ve arabasına taktıracak...

Başkan geldi alnımdan öptü:

— Bravo, dedi. Ben gördüm amma senin gibi mali başdanışman görmedim, dedi...

O günden sonra bizim maaşa üç bin lira zam oldu, arabalar da kapısız oldu... Öyle de bir usul bulmuştuk ki satışta, tek kapı alan beşbin ödüyordu, çift kapı alan ise yedibin beşyüz lira ödüyordu. Alıcılar:

«Ne olur ne olmaz, belki ilerde hanım iki kapılı yaptırmak ister, onun için şimdiden iki kapı alarak ikibin beşyüz lira kâr edeyim» diyerekten çift kapı alıyorlardı... Ve bizim fabrika böylece memlekette kapı takma araba yan sanayiinin de gelişmesine yardım etmiş oluyordu. Fakat biz, arabaların fiyatlarını hep aynı seviyede tutuyorduk... Ne zaman görsem, genel müdürün de, idare heyeti başkanının da, üyelerinin de yüzleri gülüyordu:

— Seni bize Allah gönderdi, diyorlardı.

Dördüncü ay koltuklar kafamı kurcalamaya başlamıştı. Öyle ya, biz araba imal ediyorduk... Koltukçuluk başka şeydi, araba imal etmek başka şeydi. Hem niçin memlekette bir koltukçuluk yan sanayii gelişmesindi. Bu aynı zamanda bir millî görevdi... Ayrıca, adam şişman olur, öne tek koltuk, zayıf olur, sıra koltuk yaptırırdı, canı istemez hiç yaptırmazdı, içinde ekmek şunu bunu taşırdı... Toplantıda hemen açtım fikrimi. Üyeler:

— Ooo güzel çok güzel, dediler. Pekiyi koltukları nasıl müşteriye satacağız?

— Efendim bizim kuruluşa bağlı bir koltuk sanayii kuracağız, orada yapıp, orijinal olarak acentelerde satacağız...

Üyenin biri bağırdı:

— Benden ikibin dahaa!...

Arabaların piyasaya koltuksuz sürüldüğü gün, bizim maaşa da ikibin lira zam daha gelmişti...

Ondan sonraki toplantıların her birinde yaptığımız Tezuçar otomobillerinin bir şeyini kaldırdım... İlk önce silgeçler gitti, çünkü yağmurda bir yere gitmek isteyen bunun silgecini tutar taktırırdı... Onun ardından cant kapaklarını yürüttüm, çünkü süstü, hiç gereği yoktu. Ama vatandaş almak isterse, süsüne düşkünse her kapağa yüz kâğıdı basıp alabilirdi... Onun ardından gövde demirini incelttim, çünkü çok kalındı, motör bu ağırlığı çekebilmek için de güç sarfediyordu... Gövde incelince araba hafifleyecek, vatandaş da ona göre az benzinle daha çok iş görecekti, yâni yaptığımız şey tamamen vatandaş yararınaydı... Onun ardından stepneyi kaldırdık. Fabrikamız zorunlu değildi ki, müşterinin arabasının lâstiği patladığında onun imdadına yetişmeye... Şayet imdadına yetişmemizi istiyorsa, bu bir para karşılığında olurdu, basardı bin lirayı, alırdı stepnesini, hem de orijinal olaraktan...

Bir yıl içerisinde şirketin kârı iki yüz misline çıkmıştı ama, arabaların üzerinde de hiçbir şey kalmamıştı. Adam acentesinden arabasını alıyor, ondan sonra, yine acentelerimizden temin ettiği parçalarla, onbeş gün tekrar arabasının monte edilmesini bekliyordu...

En sonunda şuna da karar verdim... Ve ilk toplantıda üyelere konuyu açtım:

— Arkadaşlar arabalarımıza bundan böyle motör takmayacağız!...

— Aa aaaa!...

Homurtular, bağırmalar, çağırmalar...

— Arkadaşlar bir dakika... Biz her zaman için vatandaşın hizmetindeyiz, müşteri bizim velinimetimiz... Şu anda müşterinin, arabasının üzerinde kaç beygir gücünde bir motör istediğinden bilginiz var mı?

— Yooo, dediler...

— Gördünüz mü? Biz de bundan böyle üç tip motör yapacağız... Otuz beygir, kırkbeş beygir ve altmışbeş beygir... Müşteriye arabayı motörsüz olarak vereceğiz. Sonra müşteri acenteden istediği beygir gücündeki orijinal motörünü alacak ve arabasına taktırtacak... Bu, vatandaş yararına değil de nedir arkadaşlar?

— Evet evet öyle, dediler...

— Bu aynı zamanda millî menfaatleri de ilgilendirir arkadaşlar. Bir karı koca, onların nesine yetmez otuz beygir gücündeki motör... Otuz beygir gücündeki motörle daha az yakılan benzin tasarrufu millî menfaatlerine değil midir?

Alkışladılar...

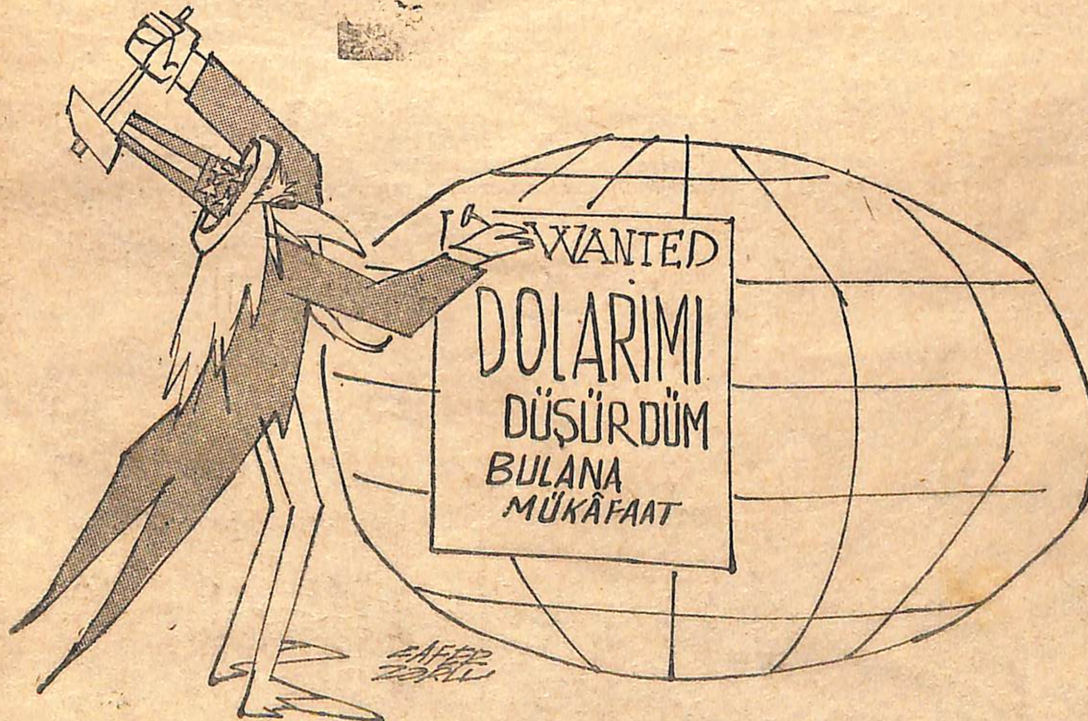
O günden sonra bizim Tezuçar otomobillerini motörsüz olarak satmaya başladık... Hem de gazetelerde bangır bangır bağıran reklâmlarla:

«Dünyada İlk Kez Motörsüz Otomobil» diyerekten...

İşte ondan bir hafta sonra, bizim patentini aldığımız yabancı şirketin adamı geldi. İmal ettiğimiz arabaları görünce, adam derhal o günü fabrikasına bir yıldırım telgrafı çekerek şöyle dedi:

«Fabrikamızı iflâstan kurtaracak bir dâhi buldum Türkiye'de. On'bin dolar aylığa zorla razı ettim. Emirlerinizi bekliyorum.»

Muzaffer İZGÜ



— Dolar yine düşürüldü. —



Sevgili seyirciler,

Bu haftadan itibaren sunmaya çalışacağımız TV. yayınlarımızı, dupduru bir ses, net bir görüntü ile sizlere ulaştırmak en büyük amacımızdır. Stüdyomuzun dekorasyon ressamları, diğer yayınlarımızdaki çizgi çalışmalarından fırsat bulabildikleri oranda kalemleriyle ve fırçalarıyla ekranlarınızı süslemeye çalışacaklardır.

Yayınlarımızı şimdilik üçüncü bant... (Naylon bant da olabilir, izole bant da, hattâ hiçbir bant bulamazsanız, teypinizin ses bantlarından, ya da evinizdeki Ecza Dolabı'nın yara bantlarından yararlanabilirsiniz!) Evet üçüncü bant, beşinci kanaldan... (Affedersiniz, Kurbağalıdere'ye akan kanallar değil tabiî... Süveyş Kanalı, Panama Kanalı da değil. Şöyle tatlı, hoş bir kanal olmalı di mi efendim?...) izleyebilirsiniz...

Antenlerinizi ne yana mı çevireceksiniz?

Canınızın dilediği yöne çevirebilirsiniz!... Üç milyon 999 bin aşkometre güçle yayına geçen stüdyolarımız —antenleriniz hangi yönde olursa olsun— ekranlarınıza rahatlıkla yansıyabilecektir.

Allah rahatlık versin sevgili seyirciler!

Yayınımıza reklâm programlarıyla başlıyoruz:

GÖREVİMİZ TEHLİKE



Zehirsiz Hafiye Aydın Yalçın'la Zehir Hafiye Faruk Sükan, bu filmde başrolleri —bir deste oy gibi— paylaşacaklar.

Filmin adı: Esrarlı Dosya Nerede?

A.P. kentindeki D.P. ajanlarının akıllara durgunluk veren dehşetli mecaraları... (Esrarlı Dosya Nerede)... Müthiş hafiyeler A.P. kentinin kalelerini içten fethedebilmek için yirmiüç buutlu şahane bir oyunla Esrarlı Dosya'yı arıyorlar. Ve de bulamıyorlar... Çünkü bu dosya hafiyelerin hayâllerinden doğmuştu. Her tarafı aradıkları halde kafataslarına inen merdiven boşluğuna bakmadıkları için aradıklarını bir türlü bulamıyorlar.

(Film başlamadan önce çocuklarınızı lûtfen uyutunuz!)

TAM 15 MİLYON



15 milyon nedir?...

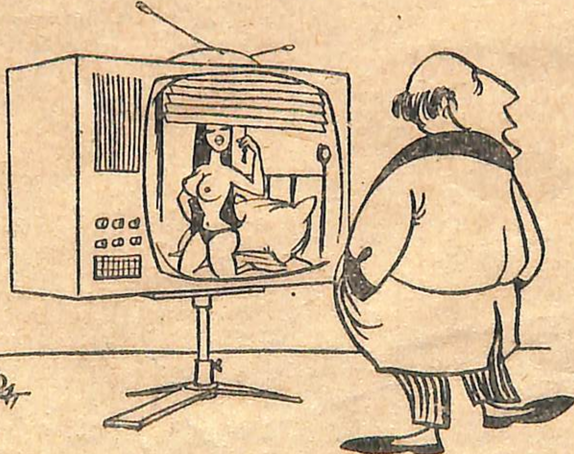
Esrar kaçakçılarının bir partilik maldan elde ettikleri kazanç mı?... Haliç sularının balçıklarında can veren uskumru balıkları mı?... Eşek mezbahasında kesilen etlerden yapılan sucuk ve salamların gramajı mı?...

Hayıırr!...

15.000.000, Türkiye Seçmenler Bankasının 1973 Ekiminde, sayın yatırım sahiplerine dağıtacağı siyasi mevduat'tır!...

Nutuklarınızı, vaatlerinizi, giysilerinizi ve bavullarınızı şimdiden hazırlayınız!... Şimdiden her köye okul, her okula öğretmen, her öğretmene ev, her eve çeşme, her çeşmeye su vaadediniz!

1973 Ekiminde tam 15 milyon oy sizleri bekliyor sayın hesap sahipleri!... Hesabınızı, kitabınızı yapınız!... Partilerdeki kilit noktalarını ona göre kapınız!...



— Hiç gelme hanım, yine korkunç bir program var!..

Türk halk müziği

Sevgili seyirciler,

Haftaki konserimizin ilk solisti, Çukurova yöresinin çok ünlü, çok sevimli ses yıldızlarından Dr. Kemal Satır!...

Şu anda ekranlarınızın fonunda heybetli bir horoz görüyorsunuz. Ön plânda birbirine karşı olarak monte edilmiş 6 adet ok'tan yapılmış zarif bir köprü. Ve sevimli solistimiz (Sol - ist sözcüğündeki «Sol» u lûtfen biraz sulandırır mısınız?) Evet... Sevgili solistimiz —elinde bir adet Tersil mendili olduğu halde— karşınızda:



Partimizin çok derdi var
İlle Ecevit, Ecevit!
Hem merdi, hem nâmerdi var
İlle Ecevit, Ecevit!

Bizi tez terketti Paşa
Başımızı koyduk taşa.
Selâm saldık kurda - kuşa
İlle Ecevit, Ecevit!

Feyzioğlu çengel atar
Demirel sırt üstü yatar.
Orhan Birgit çalım satar
İlle Ecevit, Ecevit!

Neredeydik? Neydik? N'olduk?
Kaç kere boşalıp dolduk?
Ağyâr nefesiyle solduk
İlle Ecevit, Ecevit!

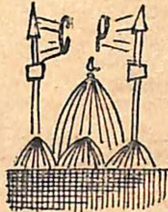
Satır der ki: Bu nasıl iş
Belli değil yokuş, iniş.
Yine yaklaşıyor finiş
İlle Ecevit, Ecevit!...

Evet... Evet, evet... Hep beraber alkışlıyoruz Dr. Kemal Satır'ı!... Ve kendisini ilerdeki başka programlarımızda tekrar dinleyebilmek umuduyla kameramızı bu kez **(Yurttan Sesler)** korosuna çeviriyoruz!

İnönü'nün büyük boy bir tablosunun çerçevelerine tutunmuş olan 38 kişilik şahane bir koro...

Stüdyo dekoratörümüz işbu koronun konseri için sağ tarafa, üzerinde MGP mahyası işlenmiş bir cami, sol tarafa ise minareleri arasına CP mahyası oturtulmuş bir başka cami yapıvermiş.

İkindi namazını CHP camiinde kıldıktan sonra orada ibâdet etmeyi ebediyyen terkeden 38 kişilik koro **«İmam nereye giderse cemaat da oraya gider»** fikriyle hareket etmelerine rağmen, imamlarının dev bir çerçeve içinde kaskatı bir tablo haline geldiğini görünce pek efkârlandılar ve bakalım ne dediler:



İki cami arasında kalmışız
Hangisine dönsek işler karışık.
Paşa Baba bile bir yol göstermez
Yürekler perişan, başlar karışık.

Feyzioğlu gel gel eyler uzaktan
Kemal Satır çıkamıyor kızak'tan.
Sakınırız kendimizi tuzaktan
Baharlar karışık, kışlar karışık.





Erimiş yağ gibi tavada kaldık
Kapısız, bacasız yuvada kaldık
Destekler kayboldu, havada kaldık
Uykular kâbuslu, düşler karışık.

Bağımsız Grubuz, bağlarımız yok
İnönü misali dağlarımız yok.
O altın baharlı çağlarımız yok
Tepemizde uçan kuşlar karışık.

TERSİL

Yumuşak koltukta horlayanlar.. listeye sığmayıp fırlayanlar.. seçmen karşısında terleyenler!...

TERSİL KULLANINIZ!

Tersil, terinizi siler, turpunuzu diler, dişlerinizi biler!...

Tersil, seçim şansınızın emniyeti.. siyasî kaderinizin garantisidir!...

TERSİL MENDİLLERİ

Aday listesi kadar sevimli, oy torbaları kadar esnek, müstakbel koltuklarınız kadar yumuşaktır!...



Bir astronot, Hilton'da kumarhane açtı.
— Gazeteler —

ASTRONOTLAR!

VOLTAJ DÜŞÜKLÜĞÜ

BUGÜNLERDE.. elektro - mekanik ustalarının atölyesine yolunuz düştü mü hiç?

Eğer evinizdeki elektronik makinalar.. örneğin çamaşır makinası.. buzdolabı.. televizyon.. elektrikli di. kiş makinası.. elektrikli süpürge.. türündeki cihazlar, şimdilik sıhhat ve âfiyette ise.. tabii yolunuz düşmemiştir böyle yerlere... Ama ben size şimdiden resmen ve alenen haber vereyim ki, pek yakında sizler de elektro - mekanik ustalarının kapısında kuyruk olacaksınız...

Sebep mi?

Söyleyim: Son haftalar içinde İstanbul'da elektrikli cihazların bozul. ma oranı yüzde binbeşyüz oranında artmış durumda... Yâni evvelki aylarda tamircilere yüz arıza intikal etmişse şimdi en azından 1500 arıza, ustaların nasırlı ellerinden öpmektedir...

Buzdolaplarının motörü yanıyor... Çamaşır makinaları öyle... Elektrik süpürgeleri.. su motörleri.. hattâ bazı apartmanlarda kalorifer brulörleri öyle...

Tıpkı Asya Gribi salgını gibi, tıp. kı Kolera salgını gibi.. tıpkı bahar nezlesi salgını gibi.. yeni, yepyeni bir salgın çıktı ortaya İstanbul Belediye Başkanı sayın Atabey'in sayesinde: **Voltaj düşüklüğü salgını!**

Eeee... Düşmez, kalkmaz bir Allah.. demişler... Siyasetin voltajı düşecek.. reformların voltajı düşecek.. particilerin ve siyasi partilerin voltajı düşecek.. ipek blüzları geren dipdiri göğüslerin, mini etekleri dol. duran fildişi bacakların voltajı düşecek.. hattâ... hattâ Anayasa'nın bi. le voltajı düşecek de.. İstanbul şehir ceryanının voltajı düşmiyecek mi?

AYAĞI NASIRLILARA MÜJDE

İSVEÇ Ayak Sağlık Merkezi, Türkiye'de bir şube açmış. (Radings Medical) adını taşıyan bu servis, şimdilik İstanbul'da çalışacakmış.

Gazetelerin verdiği bilgiye göre bu serviste «Nasırlı ayakların bakımı, batık tırnak bakımı ve ayak yardımcıları» gibi sorunlar üzerine eğilinecekmiş...

Bir söz vardır hani... Dost başa, düşman ayağa bakar.. derler... İsveçlilerin dostluğundan şüphemiz yok ama.. bizim zannettiğimize göre Türkiye'de «Baş»ların tedavisi, «Ayak»ların bakımından çok daha önemli bir sorun gibi...



kamera
Şemsi Belli

Her şeyin ayağa düştüğü bir ortamda sorunlar da ayağa mı düştü, dersiniz?...

ANGARA'DA NE VAR, NE YOH?

— Ula Memiiiş, Memiiiş!... Söyle görem Hıdır Emmi ne demiiiş?...

— Hıdır Emmi demiş ki... Şey de. miş... Angara'nın tadı, duzu galmadı, demiş... Gallorifer gazannarı bi duman veriy, bi duman veriy ki.. ne sen sor, ne ben diyem... Angara melmeketinde dağ - daş duman içinde... Gözgözü görmiyi... Gelin gızı sormiyi... Herkes bi ürya görmüş, kim. se hayra yormiyi... İşte bu çeşit münval içinde Angara!...' demiş, an. lıy misin?...

— Ula Memiiiş, Memiiiş!... Söyle görem Hıdır Emmi daha başga ne demiş?...

— Demiş ki.. şey demiş... O duman var ya, duman... İşde Angara'da herkesin başında o duman var, demiş... Gır At'ın başı dumanlı demiş... Efandime söyliyem, İsmat Poşa'nın da başi dumanli, demiş, anlıy misin? Dohtur Kemmal Satir var ya... İşde onun da başina duman çökmüş; bi duman çökmüş ki düşman başina.. Ecavit cuğara içmiş, dumanisini Dohtur Kemmal'a savurmuş.. efandime diyem, Kâmmil Gırıhçıoğli cuğara içmiş, dumanisini Dohtur Kemmal'a savurmiş...

Gayseri'li Duran Fayzioğli var ya, anliy misin?... Çıhmış evin damına.. Dohtur Kemmal'a el eylemiş.. gel gardaş, bu yana gel...O yani duman bastı gardaş, bizden yana gel.. Yoh. sam yol - iz bulmah mümkinisi yoh sizin için!... demiş...

— Ula Memiiiş, Memiiiş!... Söyle görem İsmat Poşa ne demiş?...

— İsmat Poşayi mi soriysin?... İs. mat Poşa temelli senatur olmuş; oturmuş yerine...

— Ne dimek temelli senotur?

— Bilmem gayri ne dimek... Temelli senotur dimek... Şey.. efendime söyliyem.. temelli senotur, bizde ahan böyle ayahta bekliyek dimek... Anlıy misin?...

— Ula Memiiiş, Memiiiş!... Söyle görem Bölükbaşi ne demiş?...

— Bölükbaşi paydos etmiş... Ahsatayı bırahmiş Bölükbaşi...

— Ula Memiiis, Memiiiş!... Annat görem Demirel ne söylemiş?...

— Dedim ya.. Gır At'ın başı duman içindeymiş... Hıdır Emmi gözüynen görmüş... Atın dizgininin bi yanından Bozbayli dutmiş... Bozbayli demiş ki: Bu at, gır at deel, demiş... Bu atın esas irengi demir gır attır, demiş... Demirgırat'ın sahabı bizik, demiş... Sülüman Beg de demiş ki: Ula sen kim oliysin, demiş.. anlıy misin?... Ula sen bu atın guyruğuna yapışıp da Angara melmeketine geldin, demiş, anliy misin... Şimdi de bizim gır atımızın donunu degiştirip «Demir Gır» a mı çevirmek istiysin? demiş...

— Ula Memiiiş, Memiiiş!... Söyle görem Hıdır Emmi Angara'da ne yemiş?

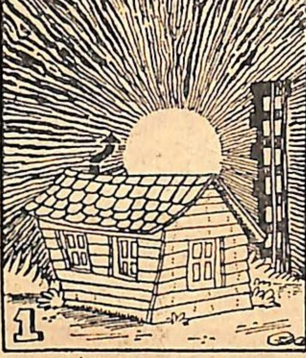
— Hıdır Emmi Angara'ya gettiginde bahmış ki Demirgrasi'nin sünnet düğüni var... Ula demiş, bunun «Kirve» si kim?... «Düğünün kirvesi İsmat Poşa,» demişler... Vıy habooov!... demiş Hıdır Emmi... Gah. mış getmiş sünnet dügününe... Getmiş ki et yahnisi yiye, efendime söyliyem zerde yiye.. pirinç pilovu yiye... Getmiş bahmış ki ne görse begenirsin... Tencerelerin heppisinde gapuska var... Ula bu ne iş, bu ne çeşit Demirgrasinin sünnet dügüni? demiş Hıdır Emmi... Düğün aşı böyle mi oliir?... Nirde bunin zerde'si, eti, pilovu?... Demişler ki.. İsmat Poşa'nın durum vaziyeti çoh eyi deel.. Düniya gazatası müdirinin maaşına heciz goydu... Oradan tozminatisini alıncek zerde de yiyeceksiz, etli yahni de... Anlıy misin?...

Şemsi BELLİ

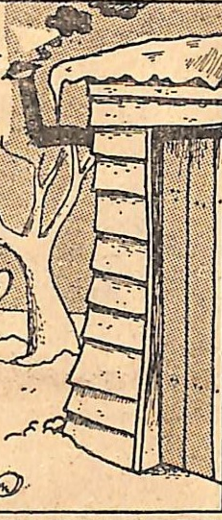




— AP'liler, Anayasa değişikliğinden memnun. —


DAMDAKİ KANUNCU
1

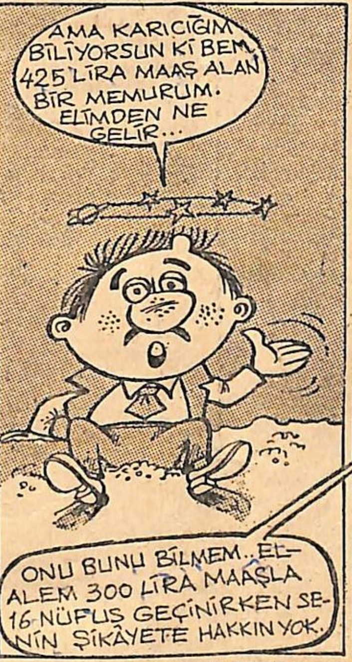

SOĞUK BİR KIŞ GÜNÜNDE SICAK YUVASINA GİTMENİN MUTLULUĞUNU DUYAN BİR ADAMLA BAŞLAR HİKÂYEMİZ...




TIK TIK
SEVGİLİ KARIM KİMBİLİR NE SICAK BİR İLGİ İLE KARŞILAYACAK BENİ...


AMAN! SICAK İLGİYE DİKKAT!...
DONG


BÖYLE HER ALLAHIN GÜNÜ EVE ELİ BOŞ GELMEYE UTANMIYOR MUSUN?
EVLENDİK EVLENELİ BU EVE YENİ BİR EŞYA BİLE ALMADIN


AMA KARICIĞIM BİLİYORSUN Kİ BEN 425 LİRA MAAŞ ALAN BİR MEMURUM. ELİMDEN NE GELİR...
ONU BUNU BİLMEM.. ELALEM 300 LİRA MAAŞLA 16 NÜFUS GEÇİNİRKEN SENİN ŞİKÂYETE HAKKIN YOK.

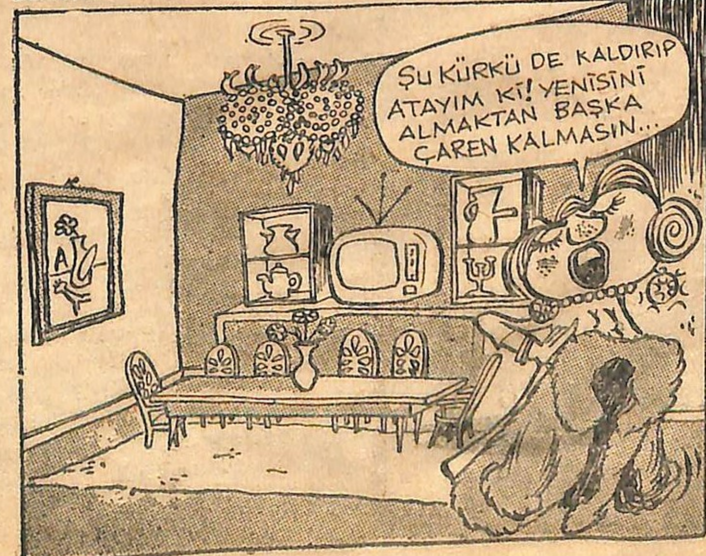

HEM BU EVE YENİ BİR EŞYA ALMADAN ADIMINI ATAMAZSIN..
AYRICA KÜRK MANTO DA İSTERİM...
GELİRKEN ODUN DA GETİR. UNUTMA.


ŞRAK


ALLAHIM, NE OLURDU YANİ, BİR ZENGİN OLSAYDIM BEN. KARIMLA ASLA KAVGA ETMEZDİK...


HERİF! HERİF! BU EVDE BENİM SÖZÜM GEÇER ANLADIN MI!..
N'OLUYOR YAVU? ?


MOBİLYALAR GELELİ İKİ AY OLDU, HALÂ DEĞİŞMEDİ. ÜÇ GÜNDÜR DE HEP AYNI KÜRKÜMÜ GİYİYORUM. VALLA EŞE DOSTA REZİL OLUCAM AYOL. YEMEK ODASI DA REZALET. MÜJGÂNLARIN Kİ İLE AYNI. HEMEN DEĞİŞTİRMEK GEREK ANLIYOR MUSUN?
HÜNGÜR
AĞLAMA SESİ DEĞİL. KADIN BURNUNU SİLDİ DE...
MART AYINA KAÇ GÜN VAR ŞEKERİM...
MİYAV!
TERCÜMESİ TERBİYESİZ
VAY CANINA ZENGİN KOMŞULARIMIZ DA KAVGA EDİYORLAR, GALİBA?


ŞU KÜRKÜ DE KALDIRIP ATAYIM Kİ! YENİSİNİ ALMAKTAN BAŞKA ÇAREN KALMASIN...


HAKLISIN KARICIĞIM, YENİSİNİ ISMARLIYAYIM..


AMAN YARABBİ !
HAFTAYA DEVAMI
METİN ŞANLI

Korucu Musanın Aylığı



KENAN AKINCI

KÖY merasını beklemek için bir korucu gerekliydi Çulsuz-çavuş köyüne. Köy muhtarı Kel Hıdır yaşlılar kurulu üyelerini topladı. Bir korucunun gerçekten gerekip gerekmediği üzerine uzun uzun tartıştılar. Sonunda karar verdiler: Bir korucu tutmadan olmuyordu...

Bundan sonra iş, kimin tutulacağı konusuna geldi. Üyelerden Tomruk Ali:

— Arabın Bayram'ı tutalım, dedi.

Bir diğer üye Kütük Recep karşı koydu buna:

— Olmaz ve de olamaz! dedi.

— Neden olmazmış? Tastamam adam işte...

— O yüzden olmaz işte. Bu bizim korucu dediğimiz bi memur demektir. Öyle tastamam adam da memurlukta durmaz. Dursa bile biz tutmayız.

— Neden tutmayalım canım?...

— O senin Bayram dediğin, her şeyi bizden iyi bilen bi adam. Memur kısmısı o kadar bilmeyecek. Yarın öbürsü gün kalkar biz büyüklerine akıl vermeye. Kolundan tutup atması bişey değil de, yerine adam arayıp durması var.

— Doğru dersin. Şakir'i tutalım öyleyse?...

— O da olmaz.

— Onun nesi var da olmazmış?

— Valla Şakir de burnunun dikine giden bi adam. İlle doğruyu söyleyecek! Kalkarsın siyasetli bi iş çevirmeye! «Yoo arkadaş, durum öyle değil, böyle...» diyerekten, ham ahlat gibi boğazına durur adamın.

Düşünüldü, taşınıldı... Arandı, tarandı... Sonunda Susak Musa'da karar kılındı... Vur ensesine, al ağzından yudumunu; öyle uysal. Bir o kadar söz dinler, bir o kadar da her anlamda saf...

Musa'yı çağırdılar. Geldi.

— Seni korucu yaptık Musa, dediler. Bundan bu yana köyün merasını, tarlasını, tablasını sen gözeteceksin artık. Her ay başı geldiğinde de aylığını tıkır tıkır alacaksın.

— Ne aylık vereceksiniz? dedi Musa.

Muhtar:

— Biz bundan üç, dört yıl önce bi korucu tuttuyduk. O zaman korucu aylığını yüzelli lira diye kararladıydık. Şimdilik o karar duruyor. Fakat biz kör değiliz elbet. Geçim durumlarını görüp duruyoruz. En kısa zamanda, ay başından önce bi kolayına bakar, karar alıp yükseltiriz. Bu devirde beş altıyüz liradan azına adam mı geçinirmiş?... Sen hiç merak etme onun için...

Musa sevine sevine kabullendi.

Koyuldu işe... Gezdi köyün merasını, tarlasını, tablasını... Görevini gereğinden iyi yaptı. Sonunda geldi çattı ay başı.

Aylığını tıkır tıkır almak için köy odasına geldiğinde, muhtar ve yaşlılar kurulu üyeleri bağıra bağıra tartışıyorlardı. Tartışma konusu korucu aylığıydı.

Usulca bir sandalye çekip oturdu.

— Olamaaaz! diyordu üyelerden Tomruk Ali. Bu hayat pahalılığında bu adam, ikiyüz elli lirayla geçinemez.

Kütük Recep:

— Sen de çok dedin be Ali Ağa, dedi. O dediğin beşyüz lira aylığı, bu fakir bütçeden ödeyemeyiz.

Çotuk Hasan:

— Ben derim ki, bu çocuğun hakkı dörtyüz lira... dedi.

Öbürleri hepsi kendi dediklerini tekrarlayarak, gürültüyle karşı koydular buna.

Dördüncü üye Mertek Hüseyin:

— Hiçbirinizin dediği olamaz! dedi. Üçyüz lira olacak korucunun aylığı.

— İkiyüz elli!

— Beşyüz!

— Üçyüz!

— Dörtyüz!

Korucu Musa, umutla dinliyordu. Tartışma böyle sürdü gitti saatlerce. Bir karara varılamadı. Sonunda muhtar:

— Bak Musa, dedi. Gördüğün gibi herkes senin aylığın artsın ister. Ne var ki, bi karara varamazlar. Yakında elbet anlaşıp, sana iyi bir aylık keseriz. Şimdilik al şu yüzelli lirayı, ilerisi için merak etme. Bunun farkını da veririz o zaman

Gene sevine sevine çıktı Musa.

Gene gezdi köyün merasını bir ay daha...

Ay başında dayandı köy odasına.

Tartışmaya öylesine dalmıştı ki üyeler, dönüp bakmadılar bile ona.

— Olamaaaz! diyordu Kütük Recep. Elinizi vicdanınıza koyun arkadaşlar! Bu korucu da insan evlâdı. O da çoluk çocuk besliyor. İyi, güzel; üçyüz elli lira aylık kestik... Lâkin verin garibin geçen aydan artan parasını da. Koyalım karara, ödeyelim.

— Olamaaz! dedi Çotuk Hasan. Kararı şimdi alıyoruz. Geçen ay için para verilemez.

— Verilir! dedi Mertek Hüseyin.

— Verilemez! dedi Tomruk Ali.

Saatlerce tartıştılar bir karara varamadılar. Sonunda gene muhtar çekti bir kenara korucu Musa'yı:

— Bak Musa, dedi. Senin aylığını üçyüz elli liraya çıkarmak için anlaştık. Yalnız geçen ay için fark verelim mi, vermeyelim mi diye anlaşamadık. İnşallah o da olacak. O zaman kararı imzalayacaklar. Geçen aydan bu yana üçyüz elliden alacaksın. Sen şimdilik al şu yüzelli lirayı, hiç merak etme. Daha iyi... Elinde toplu para görürsün bâri.

Yüreğinde daha güçlü bir umutla çıktı Musa. Öyle ya; aylığı arttırılmıştı! İş kalmıştı, ilk aylığının farkının verilmesine. Anlaşırlarsa, sonunda iki aylık farkla birlikte bir kucak para geçecekti eline.

O ay daha bir istekle dolaştı kırlarda. Parayı alınca neler yapacağı konusunda düşler kurdu. O yüzden de ayın nasıl geçtiğini hiç anlamadı.

Köy odasına geldiğinde yüreği güp güp atıyordu.

— Olamaaaz! dedi Çotuk Hasan. Adamın parasını birden verelim ki, bir iş görsün.

— Olamaaz! diye karşı koydu Kütük Recep. Bu parayı birden ödeyemeyiz. Ancak taksit taksit verebiliriz.

— Birden verilsin, dedi Mertek Hüseyin.

— Taksitle verilsin dedi Tomruk Ali.

....

Musa, yüzelli lirasını alırken:

— Bana bak muhtar ağa, dedi. Ben bu işten caydım! Bu işte yokum gayrı. Ne bu be!... Azıcık safçanaysak, siz hepten devlet memuru mu sandınız beni?... Hadi eyvallah...

Kenan AKINCI

TV. yayını olmadığı geceler hırsızlık olayları artıyor.

— Gazeteler —



TELESAFİR!



Yazısız

YELPAZE

BİLDİRMECE

ÖZÜR dilerim ama, kendime yapılmasından hiç hoşlanmadığım iki şeyi size yapacağım bugün.

Birincisi: Bilmece sormak.

Dünya zaten akıl erdirilmesi güç acayipliklerle dolu bir sır küpü iken, içi turşucuk dolu küçücük fıçıcığın ne olduğu gibi sorucukları insanların biribirlerinin başına belâ etmesi sadizm değilse nedir?

Hoşlanmadığım ikinci şey: Konuşurken yahut yazarken kişilerin «Falanca filozof demiş ki...», «Filânca uzman buyurmuş ki...» diye biribirlerine boyuna elden düşme bilgi satmaya kalkmaları.

Bir tezi desteklemek ya da pek hoşa giden bir sözü duyurmak için ara sıra yapılabilir bu. Ama karşımdaki durmadan birilerinin lâflarıyla fiyaka yapmaya çalışıyorsa bağırasım gelir:

— Birader, ben senin görüşlerini öğrenmek için kulak veriyorum sana. Eğer o adamların aklına ihtiyacım varsa çekil aradan da komisyonsuz alayım!

Gelgelelim bu iki münasebetsizliği şimdi sizin huzurunuzda yapacak, başkalarından bir sürü lâf aktardıktan sonra bir de bilmece soracağım. Neden?

Efendim, Türkiye'nin bugünkü durumuna uygun düşen birçok kelâmlar takılıyor insanın gözüne kulağına. İçlerinde öyleleri var ki biz söylesek ve niçin söylediğimizi belirtsek zülfiyâre dokunabilir. İyisi mi bunları yazılara serpiştirip size tek tek satmaya kalkacağımıza topunu birden önünüze döker, neye dokunduğunu kestirme işini de sizin ferasetinize bırakırız.

Hazır mısınız? Başlıyoruz büyük adamlardan büyük sözler aktarmaya:

— Geçmişi hatırlamayanlar onu tekrarlamaya mahkûmdurlar. (George Santayana).

— Tecrübe pahalı bir okuldur, ama aptallar ancak orada eğitilir. (Benjamin Franklin.)

— Aptallık karşısında Tanrılar bile âciz kalırlar. (Schiller.)

— İnsanların akılları saatleri gibidir; hiçbiri ötekilere uymaz ama herkes kendininkine inanır. (Alexander Pope.)

— Hiç fikir değiştirmeyen insanın zihni durgun suya benzer: Bataklık yaratıkları ürer içinde. (William Blake.)

— Bazı insanları her zaman aldatabilirsiniz, herkesi zaman zaman aldatabilirsiniz, ama herkesi her zaman aldatamazsınız. (A. Lincoln.)

— Sabır eşek meziyetidir. (George Granville.)

— Kitlelerin sevgisini kazanmak istiyorsan onlara en kaba ve en aptalca sözleri söyle. (Hitler.)

— Yapacağı işi kutsal kitaba uydurmak isterse Şeytan bile maddesini bulur. (Shakespeare.)

— Bütün siyasî partiler kendi yalanlarını yuta yuta zehirlenip ölürler. (Dr. Arbuthnot.)

— Namuslu politikacı bir tarafa satıldıktan sonra başka kapı aramayan kişidir. (Simon Cameron.)

— İktidar koltuğu kadife kaplı bir tahta parçasıdır. (Napoleon.)

— Araba tekerleğinin dingiline tüneyen sinek «Amma da toz kaldırıyorum!» diye şişinir. (Francis Bacon.)

— Her reformcu grubun içine bir kaç deli karışır. (Theodore Roosevelt.)

— Oyunda gerçek şans en iyi kâğıtları çekmek değil, masadan kalkmanın tam vaktini bilebilmektir. (John Hay.)

— Tanrılar mahvetmek istedikleri kişiyi önce delirtirler. (Evripides.)

— Yağmur iyilerin de üstüne yağar, kötülerin de; ama iyiler hep daha çok ıslanır. Çünkü kötüler onların şemsiyelerini çalar. (Sir George Owen.)

— Çalmayın; iş hayatında başarının sırrı hırsızlık değildir. Dalavere yapın. (Ambrose Bierce.)

Pahalılık, boşanmaları arttırıyor. — Gazeteler —



— Kemerleri sıkalım!

— Kanun tam eşitlikten yanadır: Köprü altında yatmayı, dilenmeyi, ekmek çalmayı yoksullar kadar zenginlere de yasaklar. (Anatole France.)

— Paranın söz konusu olduğu yerde herkesin dini birdir. (Voltaire.)

— Para kazanmakla kaybedecek vaktim yok benim! (Alexandre Agassiz.)

— Bir memlekette tek karış toprak üstünde hakkı olmayan bir insan o ülkeye nasıl vatanım der? (Henry George.)

— Zengin ölmek ayıptır. (Andrew Carnegie.)

— Tanrının para konusunda ne düşündüğünü öğrenmek istiyorsanız, paraya garkettiği insanlara bakın. (Amerikan atasözü.)

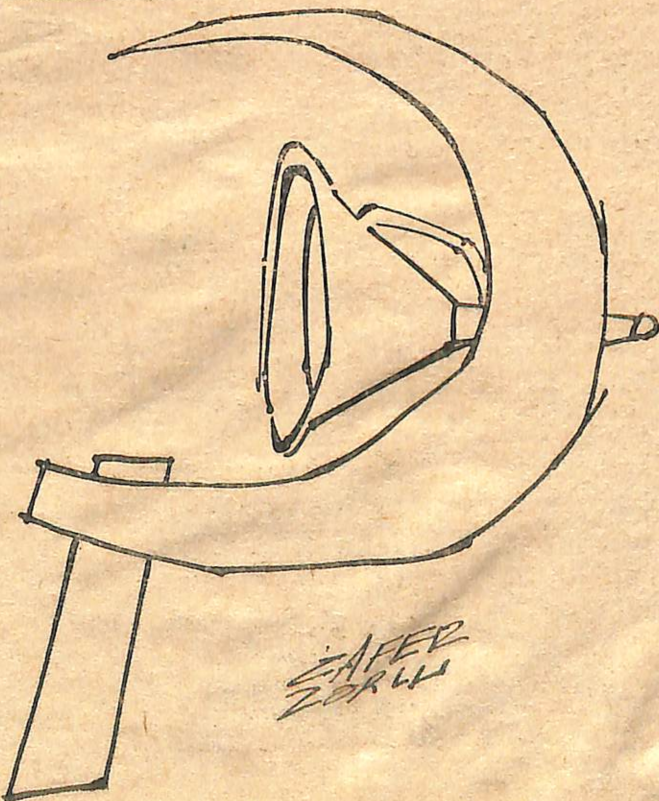
Sözler tükenmez ama yer tükendi. Onun için bilmecemizi sorup yazıyı noktalayalım bugünlük.

Bilin bakalım, sevgili dostlar:

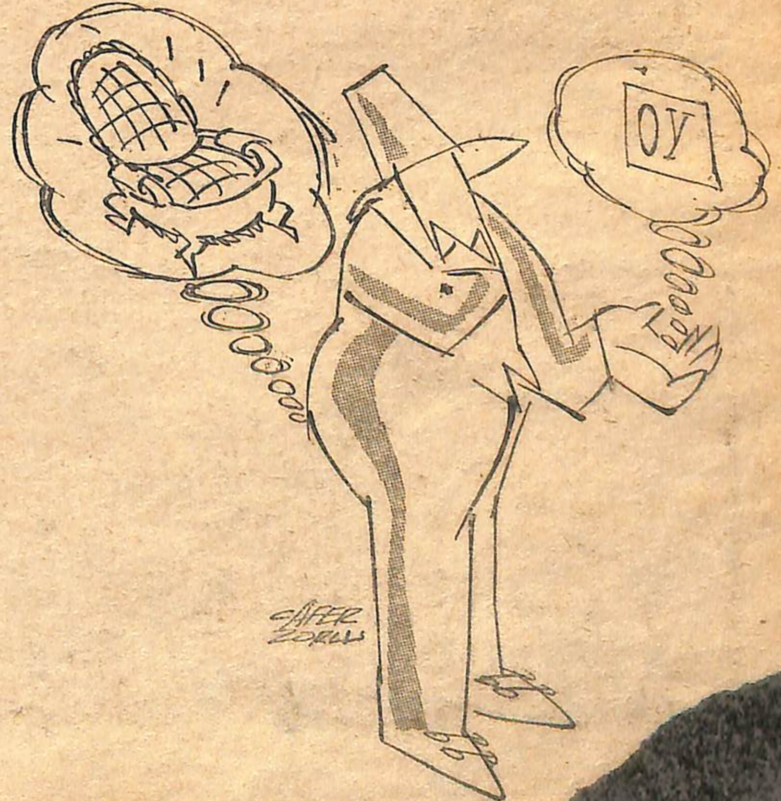
Yukarıdaki sözler bugünün Türkiye'sinde kimlerin durumuna uygun düşüyor?

Bilebilirseniz, bütün fıçıcıkların kapaklarını açacak temel sorunun cevabını bulmuşsunuz demektir!

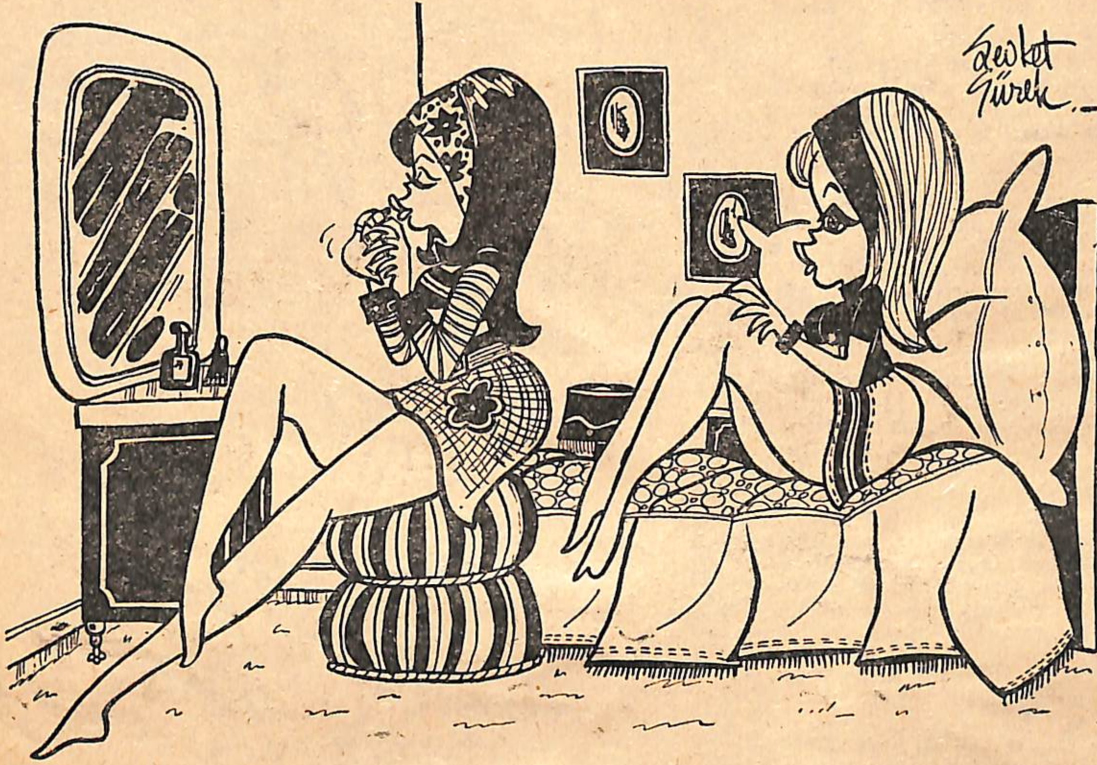
Refik ERDURAN



— Rusya'da bilim adamları akıl hastanesine atılıyor. —



Yazısız



— Yarın akşamki parti için sevgilini ödünç alabilir miyim şekerim?..

Bir film hikâyesi ve eleştirisi :

LOVE STORY (Aşk hikâyesi)

NİYAZİ, orta halli bir ailenin biricik evlâdıdır. Üniversite'de okumaktadır. (Özel değil). Bir gün, kantinde beyaz peynirle sandviçini atıştırırken, Hatice isminde bir kızla tanışıp, muhabbeti ilerletir. Bir süre arkadaşlık yapıp elele dolaştıktan sonra, büyük bir cesaretle evlenmeye karar verirler. Kız, oğlanı bir gün evine dâvet eder ve babası ile tanıştırır.

Oğlan, herifin ünlü milyonerlerden Hamza Kodaman olduğunu öğrenir. Müstakbel kayınpeder (kızın babası) oğlana gayet soğuk davranır.

Hattâ bu yüzden oğlan üşütüp bademcikleri şişer. Hamza Kodaman, Niyazi'ye kızından vazgeçmesi için, nah şöyle bir tomar para teklif edip, demeti önüne koyar. Fakat Niyazi bir parayı, bir herifi süzdükten sonra gayet kasıntı bir pozla parayı elinin tersiyle itip: «Bu para tedavülden kalktı, adam mı kazıklıyorsun?» deyip çekip gider. Herif fiyakası bozulduğu için çok sinirlenir. Çünkü kızını ünlü sabun tüccarlarından Osman Köpük'le evlendirmek niyetindedir. Bu arada kızına da 33 devir bozuk çalmayı ihmal etmez.

Tabiî bu dâvaya oğlan da çok fena bozulur...

Kıza gelince... O da Niyazi'yi hâlâ gölgede kırkyedi derece hararetle sevmektedir. En sonunda kız eve rest çekip, oğlanla imam nikâhı ile evlenir. Samatya'da bir ev kiralarlar. Kız öğretmenlik, oğlan da bir torpil bulamadığı için Hal'de hamallık yapmaya başlar...

Böylece aylar, Belediyenin simitçileri kovaladığı gibi birbirini kovalar. Fakat, film bu ya.. kız bir sabah İpsala diş macunu ile dişlerini fırçalarken aynaya baktığında, hâmile olduğunu farkeder. İkisi de bu mutlu olaya İşçi Bulma Kurumunda sırası gelmiş kimseler gibi sevinirler. Kız, hâmile olduğunu tam öğrenebilmek için ucuz yollu bir doktora gider. Yapılan muayenede kızın Eminönü'nde yediği bir lâhmacundan, nezle kanserine yakalandığı anlaşılır.

Kız günden güne zayıflamaktadır. Oğlan üzüntüsünden deliye döner ve farkında olmayarak İnegöl ilçesinden milletvekili adaylığını bile koyar. Kız, bütün tedavilere rağmen recep ayının pazartesiyi salıya bağlayan gece mecburen ölür.

Oğlan üzüntüsünden, saçını ve peruğunu yolar, hayata ve beyaz perdeye sırtını çevirir. Yenikapı'ya doğru yürür, yürür ve bir nokta kadar ufalıp kaybolur.

Bu arada film seyircileri o kadar gözyaşı dökerler ki, sinemayı su basar ve altı kişi can yeleklerini acele giyemediklerinden boğulurlar ve film de biter.

Mamafih, neşeli bir yavruyla locada seyredilebilecek bir film.

Not: Kiralık sandal verilir.
(Sinema Müdüriyeti)

İsmet ÇELİK



— Zavallıcıklar parasızlıktan evlenemiyorlar ki doğursunlar!..

Maliye Bakan
mücadele için



Son 30 ayda fiyatların yüzde 53 arttığını belirten Maliye Bakanlığı her türlü malın dışarıdan ucuza getirileceğini açıkladı



Kimseden korkmuyorum, senden korktuğum kadar...
Köpürdüğün zamanlar, görse Azrail kaçar...
Bakışların içimi burgu burgu oyuyor,
Diyeceğin söz belli, suratın sanki radar...

Bin türlü derdim olsa, sen tümünden ağırsın,
Ben yalvarmaya kalksam; notayla bağırırsın...
Sevgili Ev Sahibim, neden dinmez hiç hırsın?...
Çıkacağım evinden, bulsam küçük bir mezar...

Her zaman, kışa doğru buz gibi esiyorsun,
Biz çıkmadan evini kiraya veriyorsun
Seneye razı olduk, üç ayda bir, diyorsun
Böyle kira artırmak hangi kitapta yazar?...

EV SAHİBİ

Üst katta tepinirsin, altın
Gece yarılarında sıçrıyoru
Sayıyoruz zannetme ken
«Evden çık» demez diye,

Sanıyorum bu kadar çek
«Yok, çekmeyin koltuğu...
«Tahtaları aşınır, silmeyi
«Muslukları açmayın, su

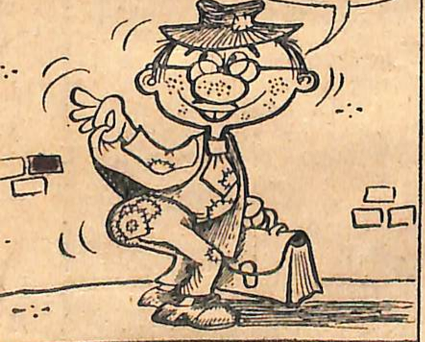
ğı pahalılıkla
apor hazırladı

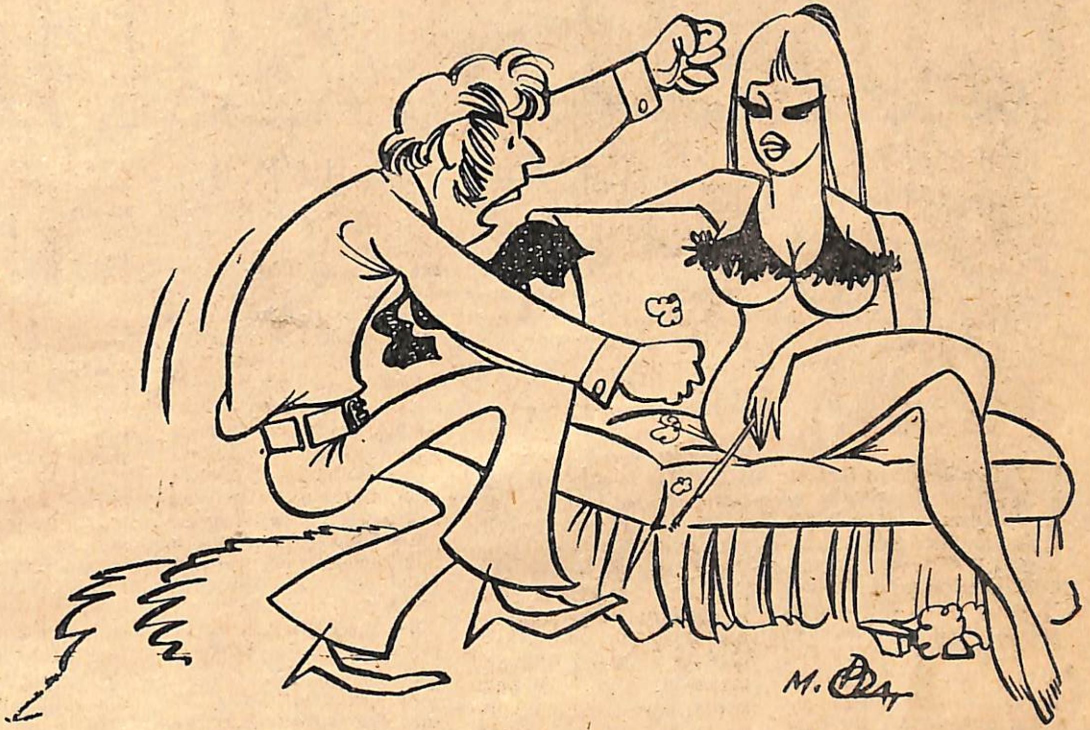


"Bu yaz ... emiş bir para sıkıntısı ile karşılaşacağız,,



İstanbul'daki 705 sanayi firması 1971'de 1 milyar 48 milyon lira kâr ettiler





— Ne kızıyorsun yahu?.. Verdiğin para ile ancak bu kadar giyinebildim!..

MODERN ATASÖZLERİ

— C —

* Can boğazdan gelir, cânân Boğaz. içi köprüsünden...
* Can çıkar, huy çıkmaz; denize döker de malını, gene ucuza satmaz!
* Canı acıyan eşek, atı geçer; can acısı geçince gene eşeklik eder.
* Can çıkmayınca doktordan ümit kesilmez.
* Cefayı üretici çeker, sefayı süren manavdır.

— Ç —

* Çalma kapıyı, televizyon yok bugün.
* Çirkin ile bal yeme, güzel ile dolmuşa bin.
* Çocuk düşe kalka, vatandaş itile kakıla yaşar.
* Çocuktan al haberi, dinleme haber bültenini...
* Çok naz çok flört kazandırır.
* Çok okuyanın evi aranır, çok gezenin evi soyulur.

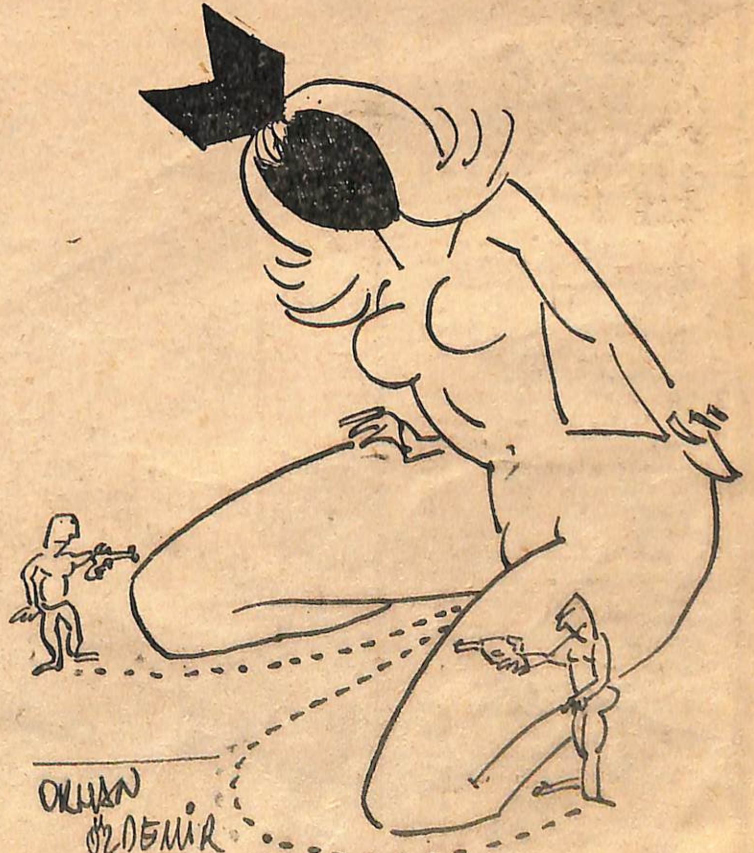
— D —

* Damlaya damlaya zam olur.
* Delik büyük, cüzdan küçük!
* Demir tavında dövülür, dilber çağında sevilir.
* Deniz dalgasız, kapı halkasız, futbol totosuz, transfersiz olmaz.
* Denize düşen yılana, dara düşen yalana sarılır.
* Derdini «Sorun söyleyelim» sütununa anlat.
* Dinsizin hakkından dansöz gelir.
* Dipsiz kile boş ambardır memur maaşı, ne artar ne eksilir.
* Dişi kuştur erkeğin yuvasını yapan...
* Doğru söyleyeni dokuz işten atarlar.
* Domuz derisinden post, azgelişmiş ülkeyle çok gelişmiş ülke dost olmaz.
* Dost, içkili gazinoda belli olur.
* Dostluk gramla, düşmanlık tonla.
* Duvarı nem, vatandaşı zam yıkar.
* Düğün olur iki kişiye, eğlencesi yüzlerce kişiye.
* Düşen kalkar, maaşlar yerinde sayar, fiyatlar durmadan artar.
* Düşenin dostu çok olur; kadınsa...

— E —

* Ecel geldi cihane, trafik kazası bahane...
* Eğri oturalım; dolmuşa bir kaç kişi daha binecek!
* Ekmeksiz ev, ağasız köy olmaz.
* El elden büyüktür, dil dilden.
* El etsen maksilisi, göz etsen mini eteklisi gelir; özel araban varsa.
* El işler, patron öğünür.
* Elçiye zeval, tüccara sual olmaz!
* Elifi görse karısını boşayıp almaya kalkar.
* Emanet at ön seçimlerde tökezler.

Erhan TIĞLI



E SELÂM

can yok gibi...
Şok» gibi...
bir b... gibi
z umudumuz var...

ir harb esiri,
oynatmayın sediri...»
lsın kiri...»
ellere sızar...»

Çocukların ağzını bantladık, konuştukça,
Sipere yatar gibi pustuk sen bağırdıkça...
Hep kirayı artırdık, yaygarayı bastıkça
Yine de diyorsun ki, «Ediyorum çok zarar...»

En içten gülücükle, Ev Sahibime selâm...
Esas duruştayım hep, vok hiç muhalif kelâm...
Maaşı da sen al tek, çoktan razıyım, aman
Öldürmeyecek kadar ekmek ver azar azar...

«Toz yaptınız...» diyerek, haşlarken çocukları,
Karyolamızda gezer kendinin tavukları...
Çok ev sahibi gördüm, baskın çıktı «Dul» ları,
Ne yapayım bilmem ki?... Veremiyorum karar...

Fikret YILMAZ

Yazısız

Hırsız Fahamettin

Suavi SÜALP

★



RUH doktoru Şevket Hissi, karşısında oturan zayıf, çok şık giyinmiş, mavi gözlü, ince bıyıklı biri olan Fahamettin'e on dakikadır dikkatle bakıyordu... Bu adamın her fırsatta onun bunun öteberisini alan mâhir bir hırsız olmasına imkân yoktu. Çünkü Fahamettin'in anlattıkları ile yaptığı arasında en ufak bir ilişki olamazdı. Fahamettin çok iyi bir ailenin çocuğu olarak büyümüştü. Babası meşhur müderriszade Kâzım Paşa'nın oğlu eski Defterdarlardan Hulûsi beydi. Fahamettin, Boğaziçi'nde mükellef bir konağın içinde büyümüş, çocukluğu dadılar, özel hocalar ve mürebbiyeler arasında geçmişti.

Bir dediğini iki etmemişler, herkesin yarım ekmeği rüyasında gördüğü İkinci Cihan Harbi senelerinde onu kuş sütü ile beslemişlerdi. Kız kardeşi Fehamet ile bol bulamaç büyümüşlerdi. Fahamettin onsekiz yaşına kadar koç beslemiş, kuş tutmuş, komşu köşk kızlarının yatak odalarında dolaşmış durmuştu...

Sen Mişel mektebinden mezun olduğu zaman fransızcayı çatır çatır konuşuyor, sofra âdâbını, giyinmeyi, büyüklerin önünde susmayı akranlarından daha iyi beceriyordu. Hayat fırtınası denen şeyi hiç görmemiş bir adam olan Fahamettin, babasının hatırı ile Koshelvası Limited Şirketine o zamanın parasıyla 3750 lira maaşla girmiş, bu arada Akseki'li bir zenginin biricik kızı Bedriye'yi de almış, Nişantaşı'ndaki mükellef apartman dairesinde rahat bir evlilik hayatı yaşamaya başlamıştı. Bu arada şirkette itibarı daha da artmış, maaşı iki misline çıkmıştı. Fahamettin, bu arada ticarete de el atarak Panter İthalât Şirketini kurmuş, bir iki sene içinde de milyonerler sınıfına katılmıştı...

Fahamettin bey tabiî olarak zengin piyasasında itibarını kazanmanın verdiği rahatlıkla politikaya da el atmış, Rehavet Partisinin adaylarından olarak beş devre milletvekilliği vazifesini de yapmıştı...

Hiç çocuğu olmayan Fahamettin'in karısı bir gece fazla uyku hapı alarak vefat edince Fahamettin politikadan çekilmiş, bir müddet Avrupa'da gezdikten sonra yurda dönmüştü...

İşte kendi çapında bir adam olan Fahamettin beyin hayatındaki esrar, bütün bu olaylar arasında devam etmiş, ancak yirmi gün evvel yediği bir herze ile suyüzüne çıkmıştı. Fahamettin bey dâvet edildiği bir ailenin çok kıymetli mücevherlerini çalmıştı... Bunu cadece doktora söylüyordu:

«— Çalmak bende çok küçükten başlamıştı. İlk hırsızlığımı, dedemin babama yadigâr olarak verdiği altın saati yürütmekle başlamıştım. Babam saatin kaybolduğuna hükmetmişti. Çünkü büyük bir terbiye ile büyüttüğü oğlundan şüphe etmezdi. Sonra çalıştığım şirketteki kıymetli bir tabloyu çaldım. Benden kimse şüphe etmemiş, polis bunu pencereden giren bir hırsızın yaptığına kanaat geçirmişti. Sonra nereye gittimse çaldım. Elim durmuyordu. Hastalığımı tedavi etmek ne kadar istedim bilemezsiniz. Fakat sağ elimde acayip bir his vardı. Nerde kıymetli bir eşya görsem sağ elime acayip bir titreme geliyordu... Düşünün doktor...»

«— Düşünüyorum... Siz bir kleptomansınız...»

«— Evet öyleyimdir... Hattâ miletvekili olduğum sırada bile Meclisteki kül tablalarından ikisini cebime koymuştum...»

Doktor, mavi gözlü adama dikkatle baktı. Başını salladı:

«— Peki çaldığınız eşyaları satıyor muydunuz?»

«— Hayır... Katiyen... Kumkapı'da gizli bir ev tutmuştum, oraya taşıyordum... Halen ev, o çaldığım eşyalarla doludur.»

«— Halbuki çok zenginsiniz. Servetiniz size ömür boyu yeter de artar bile.»

«— Öyle... Kimsem yok. Kız kardeşim de geçen sene öldü... İki yeğenim var.»

«— Anlıyorum. Şimdi vicdan azabı çekiyorsunuz...»

«— Asla... Çalmak benim için zevktir... Ne diye vicdan azabı çekeyim?»

«— O halde bana neden geldiniz?»

Fahamettin bey tabakasından bir İkinci sigarası çıkardı... Doktorun çakmağını alıp yaktı, çakmağı cebine koydu... Sonra konuştu:

«— Size neden mi geldim?... Geldim işte... Her insan içini dökecek birini arar... Ben de size geldim...»

«— Fakat sizi polise ihbar edebilirim...»

«— Bunu yapmazsınız doktor... Çünkü karşınızdaki bir hasta...»

Doktor, müşkül durumda kaldığını belli eden bir hareket yaptı:

«— Doğru... İçinizi dökmek istediniz...»

«— İyi bildiniz. Bir haftadır içimde huzursuz bir duygu vardı. Hayattan zevk almıyordum. Yaşım, artık kadınlarla uğraşacak kadar genç değil, ayrıca nedense kadınlara karşı pek düşkünlük duymadım. Fakat kıymetli bir mal..»

«— Bunu söylerken gözleriniz parlıyor...»

«— Evet... Demek farkına vardınız... Keşke daha önce başkaları da bunun farkına varsaydı. Sizce ben cemiyete muzur bir insan mıyım?»

«— Öyle olmanız icabeder... Fakat hastasınız... Mazur gösterecek tarafınız var...»

Fahamettin bey ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüdü... Abdülhakhamit caddesinden geçen insanlara, arabalara, kamyonlara baktı... İçini çekti:

«— Biliyor musunuz doktor, dedi... Bazan bir çete kurmayı bile düşündüm... Şöyle gözü pek, arakçılığı sanat edinmiş bir ekip...»

«— İşte bu tehlikeli olurdu...»

«— Sonra vazgeçtim... Çünkü filmlerde çetelerin er geç polisin eline geçtiğini görüyorum. Tek çalışmak daha emniyetli ve zevkliydi...»

«— Yaaa...»

«— Tabiî... O anın heyecanını bilemezsiniz. Düşünün, bir balodasınız... Herkes eğlenceye kendini kaptırmışken siz ayaklarınızın ucuna basarak ilerliyorsunuz... Bir kapıyı açıyorsunuz, içerde camlı bir vitrin içinde çok kıymetli biblolar...»

Doktor da Fahamettin'in heyecanına kaptırmıştı kendini:



«— Sonra?...»

«— Sonra elinizi o büyük sanat şaheserlerine uzatıyorsunuz... Artık onlar sizindir...»

«— Belki bu bir zevk, fakat aynı zamanda...»

«— Suç diyeceksiniz... Doktor size anlatabileceğim her şeyi anlattım. Bana çare bulacağınız yer de tenkid ediyorsunuz...»

«— Yalnız...»

«— Hayır hakkınız yok. Belki ben bir kleptomanım, belki benim yaptığım bir suç, fakat kendime mâni olamıyorum... Anlaşıldı.. size boşuna gelmişim...»

«— Bir dakika, sizin gibi biri...»

«— Buyrun doktor, vizitenız...»

Fahamettin bey, sinirli bir hareketle doktora yüz lira uzattı:

«— Ümit ederim ki beni teşhir etmezsiniz...»

Sonra çıkıp gitti... Doktor bir müddet onun arkasından şaşkınlıkla baktı. Bu garip adam onu büyülemişti âdeta... Sonra şaşkınlıktan kurtulup bir sigara yakmayı denedi. Çakmağı yoktu... Her tarafı aradı... Çalınmıştı... Fahamettin bey çalmıştı besbelli... Avrupa'dan ikiyüz mark'a aldığı çok kıymetli bir çakmaktı... Hırsla ayağa fırladı... Muayenehane odasına girdi... Girer girmez de donakaldı... Hemşire Şükran baygın yatıyordu... Daha fenası, Almanya'dan yeni getirttiği ve Türkiye'de kimsede olmayan astım cihazı toz olmuştu...

Hemşireyi ayılttı. Sordu:

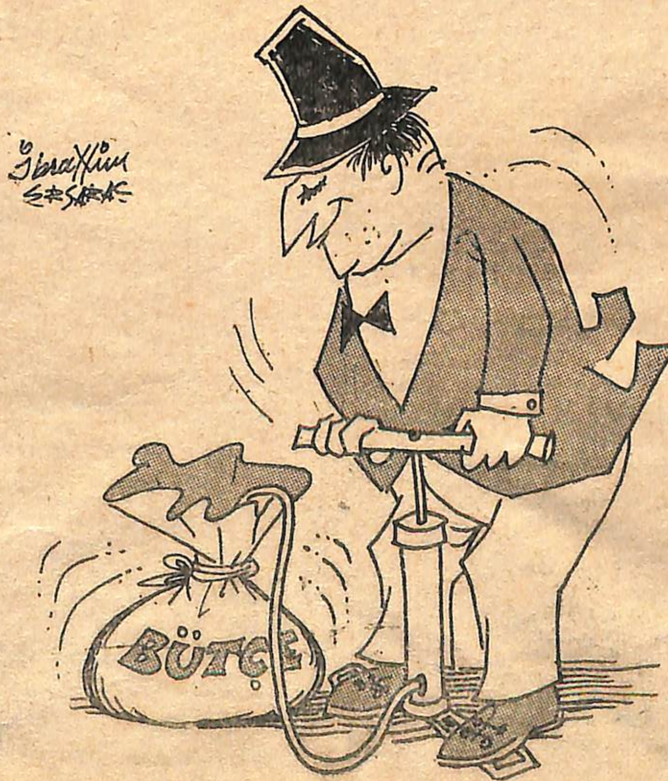
«— Nasıl oldu, anlatsana?...»

«— Bilmem doktor bey. Başıma biri vurdu. Sonrasını hatırlamıyorum...»

Pansuman masasının üstündeki kâğıt halbuki her şeyi izah edecekti:

«Doktor.. bir daha her gelen müşterinizi hasta ve zengin bir iş adamı sanmayınız... Böyle manitaları artık kimse yutmuyor... Hürmetlerimizin kabulünü rica ederiz.»

Tilki Teyfik
ve adamı
Tornavida Yaşar



— Bütçede, açıklara karşı genişletme çareleri düşünülüyor. —

7 gün

PAZARTESİ :

İstikamet

Maliye Bakanlığı araştırmış, açıklıyor:

«Son 30 ayda fiyatlar yüzde 33 arttı.»

Neden?...

Aklımızdan geçen bu soruya hemen cevap veriyor sayın Melen:

«AP'nin kırdığı pahalılık rekorunu devam ettiriyoruz.»

Hedef belli olduktan sonra AP. ya da MGP. ipi göğüslemiş farketmez. Yeter ki bizden biri olmalı...

Ve dünyanın şaşkın bakışları arasında fiyat artışları yüzde yüzü bulmalı!

Yoksa hangi çabamızla övünebiliriz?



Ankara'nın havasını kirletenler!

SALI :

İntihar değil

Son günlerde bir uçuş merakıdır sardı kara taşıt araçlarımızı. Bakıyorsunuz kuzu kuzucuk yolunda giden bir otobüs, yolun bir yerinde bozmuş niyeti, kontroldan çıktığı gibi hooop, altta şırıl şırıl akan ırmağın serin sularına atlayıvermiş!

Bakıyorsunuz bir başkası soluğu gölde almış, daha bir başkası denizde...

Ondan sonra gelsin keşif, gitsin keşif... Rotu mu çıktı, lâstiği mi patladı?... Şoför mü uyudu, şanzıman mı çatladı?...

İlgisi yok!

Susuzluğun felâket halini aldığını günde bin kez tekrarlayıp durursa hükûmetin en yetkili kimseleri, tutabilir misin makineleri?...

İşte böyle denizi dereyi gören atlar atlar gider!

ÇARŞAMBA :

Uyarması bizden

Hava ve denizi kirletenlerden beş bin liraya kadar para cezası alınacakmış.

Ceza vermek istemiyorsan, şimdi bizi iyi dinle sayın vatandaş. İşte çaresi:

Sigaranın püskürttüğün dumanını yeniden içine çekeceksin...

Denize girmeden önce ille hamamdan geçeceksin!

PERŞEMBE :

Çıkmaz artık

Papatya falına bakar gibi, «Reformlar çıkacak mı, çıkmayacak mı?» diye kafa yoranlar, gönül rahatlığıyla dinlenmeye çekilebilirler artık. MGP'li bir parlâmenter Cumhuriyet Senatosunda garanti verdi:

«Reformlar 1 Marta kadar çıkarsa, kellemi keserim!»

Çıkmaz artık. Çıkmaya niyetli olanlar da bu sert ve kesin karardan sonra çıkmaz!

Zira aksi bir davranış MGP'yi oldukça güç durumda bırakır.

Zaten topu topu kaç üyesi var Mecliste? 16... Senatoda da 11.

Haydi bakalım, hükûmetin başı olsanız ne yaparsınız?

10 sağlam, 1 başsız üye ile temsil edilmeye razı mı olursunuz?...

Yoksa arkadaşınızın kellesini kurtarmaya mı koyulursunuz?

CUMA :

Bizde çoktan eskidi

Amerika'da, sarhoşları ayıltmak için yeni bir metod bulunmuş.

Buluş dedikleri de, gerçekten buluş olsa bâri...

Limon tadındaki kimyevî bir maddeye biraz şeker katıyorlarmış, küfelik adamı demir gibi yapıyorlarmış

Eğlence yerlerinde sık sık rastladığımız bizim çok eski bir buluşumuzu, başka amaçla kullanıyorlar anlayacağınız.

Ama dil bilmezler ki anlatasınız. «A birader» diyesiniz. «Sizin o limon tadındaki sıvıya, biz biraz da ispirto katarız, benim diyen ayyaşı saniyede küfelik yaparız!»

Onlarınki buluş da, bizimki değil mi yâni?

CUMARTESİ :

Otomatik

Taptaze bir komutla gözlerimizi açtık güne. Enerji Bakanı, halkı tutumlu olmaya çağırıyor: «Her üç ampulden birini söndürün!»

Emri alır da, hangi vatandaş durur? Fırlıyorsunuz yerinizden. Fakat o ne? Daha adımınızı atarken çıt ışıklar sönüyor, tüm şehir toptan karanlıkta!

Otururken bakıyorsunuz, hooop, yanıveriyor tüm ışıklar.

Kalk, otur imanımız gevredi!

Nedeeen sonra düşüne düşüne bulduk ki, bizim katlanacağımız zahmeti sevabına İETT. üstüne almış, ana şalterden gereğini yapmaya başlamış.

İstanbul elektriğinin üç dakikada bir kesilmesi bundanmış.

PAZAR :

Aşktır, olur

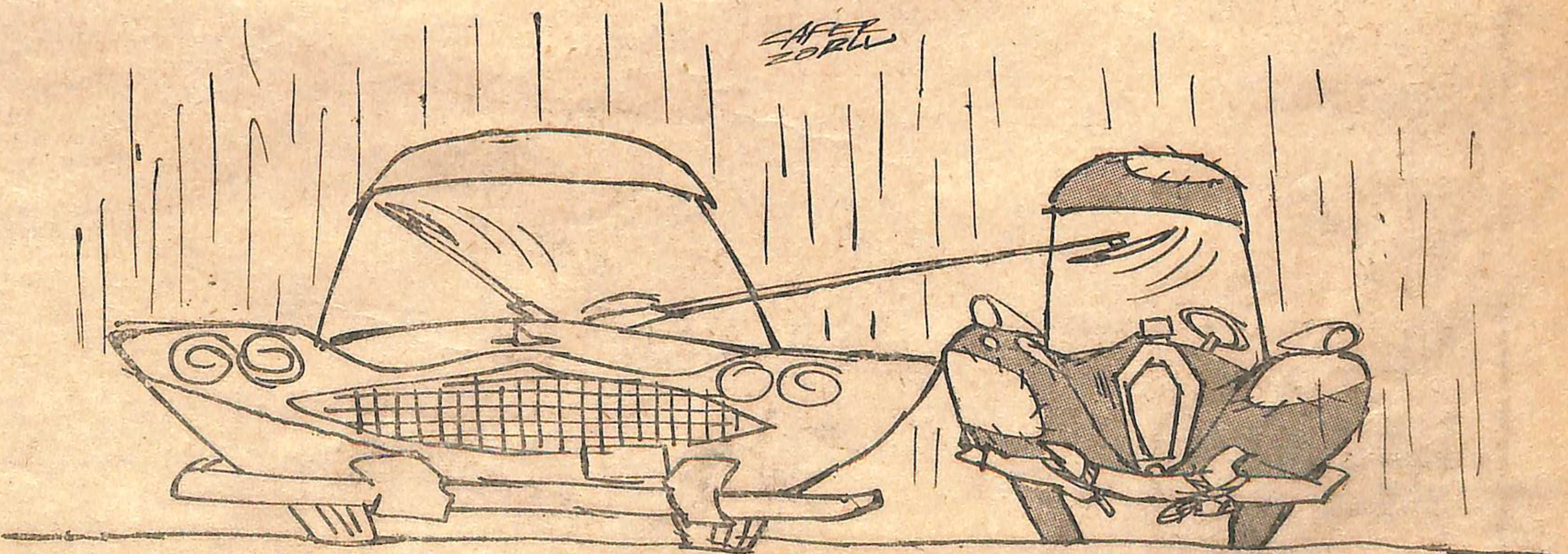
Çalıştığı bankayı soyan veznedar, «Sevdiğim kız yüz vermeyince bu işi yaptım» demiş.

Hani kız uzağında olsa, delikanlı gene avutacak kendini. Gel gör kı, sevdiği kız da burnunun dibinde. Aynı bankanın memurelerinden biri...

Aşk bu, ferman dinler mi? Bir anda gözü kararıvermiş çocuğun. Kasaya bakıyor, sevdiği kızı görüyor; kıza baktıkça kasayı görüyor! Hangisi kız, hangisi kasa ayırt edemez hale geliyor sonunda. Önünde bir de anahtar var ya, evin mi, şubenin mi belli değil. «Yâ nasip!» kalb yolu diye çeviriyor anahtarı, önünde renk renk binlikler! Dedik ya, âşık. Mangizle kızı ayırdedecek durumda mı?

Vuruyor çuvala, atıyor sırtına... Sonunda anlıyor aşk denilen mereti. Elleri kelepçeli boylarken nezareti!

Vedat SAYGEL



Yazısız

Ne Adamlar Battı!..

Vedat SAYGEL



KONUŞMACIYI umursamazlıkla dinleyen köy halkı, Toprak ve Tarım Reformu konusunda anlattıkları, kooperatifleşme konusunda yapılan hazırlık çalışmalarını, okul, su, elektrik konusunda düşünülenlere gık demedi de, adam tam:

— Yol... derken...

— Yooo, diye ayaklanıverdi kahvenin girişindeki iskemlelerde oturanlar. Hani ne Toprak Reformuna karşı çıkarız, ne okul yapılmasını engellemeye kalkarız. Ama «Yol» dendi mi, darılmaca gücenmece yok, kazmayı küreği kaptığımız gibi, yolu onarmaya gelenlerin icabına bakarız bey!

Neye uğradığını şaşıran konuşmacı:

— Fakat arkadaşlar, diye kekeledi. Yol demek...

Sözün gerisini köylü tamamladı:

— Kalkınma demektir.

— Bakın, bunu siz de biliyorsunuz. Yol demek...

— Refah demektir, bey.

— Evet arkadaşlar... Yediden yetmişe hepimiz biliyoruz ki, yol demek...

— İleri milletler seviyesine hızla ulaşmaktır, bey.

— Peki, bütün bunları biliyorsunuz da, niçin yolunuzun onarılmasını istemiyorsunuz?

— Başını ağrıtmazsak anlatalım bey, dedi muhtar. Bizim buralara gelen ilk hükûmet adamı sen değilsin. Şimdiye dek kimler geldi, o senin çamura saplandığın yere kimler battı... Her gelenin söyledikleri de, aşağı yukarı senin söylediklerinin aynıydı. Bizim köyü nasıl kalkındıracağını kafasına dolayan, başlıyordu çare aramaya... Petrol mü aramadılar; iş bulur Avrupa'ya gidersek perişan olmayalım diye Alamanca öğretmeye mi kalkmadılar... Sökmedi hiçbiri. «Onaralım» diye tutturduğun o yirmi metrelik çamurlu yer var ya, gene şimdiki gibi... Dibinde kaynak mı vardır, ne; yaz kış kaygandır orası. Hiç bilmeyiz ki, saatte bir iki araç çamura saplanıp kalmasın... Hiç hatırlamayız ki çamurda kalanlar «Sevabına şuna bir el atıversinler» diye köye haberci salmasın! Baktık elin angaryasına koşmaktan, kendi halimize dertlenmemize bile fırsat kalmıyor, yolun onarılmasını dileyen bir haber ilettik Ankara'ya. Kış geçti, yaz geçti, cevap yok! Haydi ardından bir tel daha... Gene cevap yok. Köylü, işin en eğlencelisini bulmuştu gayrı. Ricacı geldikçe batan araçları çıkarmak için çamurlu geçite varıyoruz, işimiz bitti mi çektiğimiz tele cevap geldi mi, gelmedi mi diye soluğu kahvede alıyoruz!

İkinci baharda Ankara'dan bir tel aldık ki, okuyabilirsen oku, anlayabilirsen anla. Bir «Müracaat» lâfı, bir «Yol» lâfı ediliyor ya, yapılıp yapılmayacağı belli değil. Bir sürü okunmaz harf yanyana dizilmiş. Eee, ne yapacağız şimdi?

Çoban Sadık:

— Valla siz ne isterseniz onu yapın ağalar, dedi. Bende ne cevap bekleyecek, ne araba itecek hal kaldı.

— Oğlum hal kalmasına kimsede kalmadı ya, kimsenin gıkı çıkmazken pes etmek senin şanına yakışır mı?

— Benden bu kadar, diye dayattı Çoban.

Çıktı gitti aramızdan. Oğlan ne ortalıkta görünür, ne kahveye gelir oldu.

Onun dik kafalılık etmesinden sonra, başladı mı bir çözülme köylüde... Sadık'ı örnek alan tek tek kayboluyor. Ortalıkta görünen topu topu üç beş kişi... Bir avuç adamla ne olur? Yardıma çağrılsan, çamura saplanan arabayı yüklenip çıkarmaya gücün yetmez, kahvede otursan bırakacağın para ocağın kömürünü tazelemeye yetmez! İbram zararına çalıştırıyor kahveyi.

Biz de sabahtan akşama al papazı, ver kızı kâğıt oynuyoruz. İşin garibi, günler var bir Allahın kulu da köye gelip, «Aman ağalar ne olursa sizden olur. Arabam çamurlu geçitte saplandı, sevabına bir el atın da kurtaralım» demiyor.

— Ülen bunda bir bit yeniği var ya...

— Sen de her şeyde ille bir bit yeniği ararsın, diye gırgıra alıyor Rüstem. Herifler baktı ki araba ittirdikçe bizim köyün mevcudu azalıyor, neslimizi korumak için yardım istemekten caymış olacaklar.

— Yolu bırakın da Çoban'daki değişikliğe akıl erdirin bakalım, dedi Topal'ın Ali. Son zamanlarda gördünüz mü hiç?

Tövbe gören yoktu içimizde.

— N'olmuş ülen Çoban'a?...

Masadaki kâğıtları toplarken:

— Ohoo, dedi, neler olmamış ki.. Çulu çaputu tüm yenilemiş. Boynunda bir atkı var, inan olsun tüylerinin uzunluğu nah böyle böyle!

Çoban'ın parayı nerden bulduğunu düşünürken düşünürken verdik partiyi. Akşam da camide karşılaştığım İsa:

— Çoban'ın evine aldığı yeni eşyaları gördün mü? deyince...

— Ülen, dedim, bu herifin köyden uzaklaştığını görmedik. Mirasa konduğunu duymadık. Hepimiz birlik olup izleyelim şunu!

Toplandık kahvede, iş bölümü yaptık aramızda. Sabah şafakla köyü kuşatacağız, Çoban'ı göz altında tutacağız. Evden çıktığını gördük mü, yatacağız pusuya.

Hemen devrisi sabah yattık pusuya. Ezanla birlik, Çoban çıktı evden. Haydi biz de görünmeden peşinden... Cami avlusunu dolandı, Osman'ın çiti atladı, vurdu ana yola. Ardında olduğumuzdan habersiz ya, bi yandan türkü söylüyor, bi yandan gidiyor. Çamurlu geçite yüz metre var, yok, durdu. Oturdu yolun kıyısına, başladı beklemeye... Tam sigarasını sarıyordu ki, bir motor sesi duymasıyla yerinden fırlaması bir oldu!

— Tamam, dedi Hüsmen. Eşkıyalık yapacak it!

— İşe başlamadan yakalayıp candarmaya teslim edelim, dedi İsa.

— Yok, dedik. Önce ne yaptığını iyice görelim, sonra yakalayalım.

Derken göründü araba. Çoban'ın el kaldırmasıyla da durdu. Başını uzatan şoföre:

— Geçemezsin hemşerim, dedi. İlerde yol batak...

Arabadaki, indi. Çoban önde, o arkada çamurlu geçite gittiler. Sonra geldiler arabanın yanına.

— Başka yol yok mu? diye sordu şoför.

— Yok, dedi Çoban.

— Çaresiz aşmaya çalışacağız.

— Çalış ama, geçemezsin, dedi bizimki.

Adam dinlemedi Çoban'ı. Motoru çalıştırıp gaza bir yüklendi, çamurun tam orta yerinde gömüldü, kaldı!

Ne yaptılarsa kurtaramadılar arabayı. Şoför ağlamaklı yalvarıp duruyor Çoban'a.

Ülen, adam tek başına ne yapar senin arabana dememize kalmadan bizim Çoban:

— Ben kurtarırım ama, otuz tekliğini alırım, demesin mi!

— Adamdan parayı alıp, köylüyü yardıma çağıracak zaar, diyoruz.

Olmadı. Pazarlık, pazarlık, yirmiyedi buçuk liraya anlaştılar. Çoban sıvadı kolları, yakındaki bir kayanın ardından kürek çıkardı, kül çıkardı, biraz kurumuş ot çıkardı, yaydı külle otu tekerleklerin altına, parayı peşin aldı:

— Haydi yolun açık olsun, dediği gibi şoför gazladı. Toz olup uçtu araba!

Gizlendiğimiz yerde hepimiz şaşkın, birbirimize ne yapmamız gerektiğini soruyoruz. Candarmaya versek, tövbe kimsenin parasını zorla almadı cebinden. Geldiğimiz gibi görünmeden gitsek, büyük haksızlık olacak. Köylü:

— Kazanılan paraya hepimiz ortağız, diyor, başka bir şey demiyor.

Öyle ya canım... Çoban'ın baba yadigârı değil a yol! Tam paraları sayarken:

— Ortağız, diyerek aldık aramıza. Önceleri tek başına çalışmak için direttiyse de söktüremedi:

— Ortağız, dedi sonunda.

Postalara bölünüp, çamurun başında başladık nöbet tutmaya. Sırası gelen nöbeti alıyor, sırasını savan köye varıyor. Kısa zamanda bizim işler bir düzeliş düzelsin, en fukaramız bile günde elli altmış liraya para demiyor! Kazanç artınca köy zenginleşti, köy zenginleşince evler değişti, yüzünün gülmesinden dudakları bir araya gelmiyor milletin.

Bir akşam nöbettekilerden haber geldi ki, aksi bir müşteri saplanmış çamura. Tüm köylünün toplanmasını istemişler. Koştuk gittik, yaşlı başlı, kerli ferli beş adam gıcır gıcır yeni siyah bir arabayla çamurun göbeğine düşmemişler mi!?. Önce bizim arkadaşlara:

— Dayanın, demişler.

Bizimkiler paradan söz açınca:

— Bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz, diye gözdağı vermişler.

Len kim olursanız olun. Millet mecbur mu sizi bedava tarafından tutup çamurdan çıkarmaya?

Aralarına girdik:

— Bey, dedik, diklenmeyin de arkadaşların istediklerini verin, kurtarsınlar.

Vermezlermiş. O parayı bize vereceklerine gider kasabadan bir kamyon getirip arabalarını çektirirlermiş, yaptıklarımızı da burnumuzdan getirirlermiş.

— Eh, dedik, bizden söylemesi... Gidin getirin kamyon bakalım.

Biri gitti, dördü kaldı. En yaşlıları, en öfkeli olanları:

— Ben neyim biliyor musunuz, diye ünnedikçe yeri göğü inletiyor.

— Ne olursan ol bey... Aha burası çamur. Ne büyük adamlar battı bu çamurda!...

Bilmem nerenin müsteşarıymış. O künyesini okudukça bizimkiler eğleniyor:

— Biliriz bey, diyorlar. Ne müsteşarları yutmuştur bu çamur...

Uzatmayalım geldi kamyon. Gelmesiyle de çamura saplanması bir oldu! Aman bre, zaman bre, kamyon kendini kurtaramıyor ki, büyük adamların arabasını kurtarsın. Sonunda pes edip:

— İstediğiniz otuz lirayı veriyoruz, dediler. Şu arabaları kurtarın bakalım.

— Yoo, dedik. Otuz lira sizin araba için yalnız. Kamyon seksenden aşağı çıkmaz!

— Ulan ben bu parayla damper getiririm, diye ter ter tepiniyor büyük adamlardan biri.

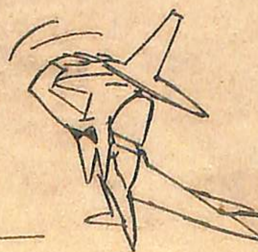
Bilmez ki ne damper dediği, çamurun böylesini görmüştür, ne kendi...

Akşama doğru damper de geldi çamurun göbeğinde kaldı!

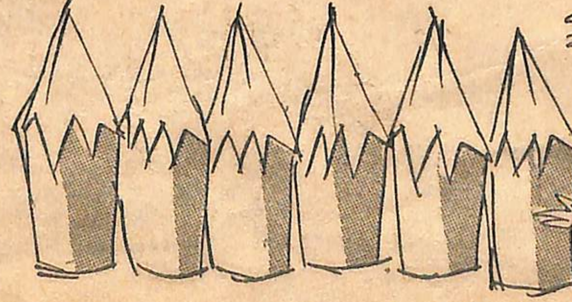
— Haydi, dediler, istediğiniz yüz on lirayı verelim, çıkarın hepsini.

— Damperle ikiyüzden aşağı olmaz! diye dayatırken öğrendik kim olduklarını. Yıllar önce çektiğimiz tel üzerine gönderilmiş olan yol inceleme heyeti değilmiymiş gelenler! Alınma, seni de Ankara'dan gönderdiler ya, git, yol işini ele alanlara selâmlarımızı ilet... Kalkınmak için her şeye razıyız, canımızı veririz, yolun onarılmasına izin vermeyiz buraları düzlemek isterlerse şayet!

Vedat SAYGEL

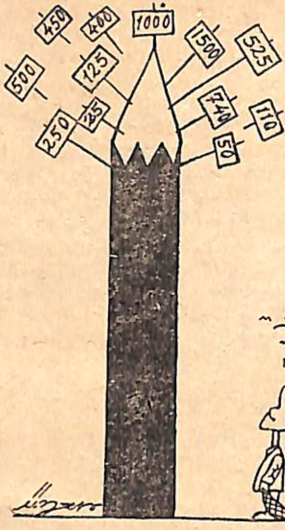


Seçime selâm...



Kazıklara devam!..

Sizin için



«O ağacın altında!»
(Üner AYDINOĞLU)

ZALİM AVCI

Herkes bu av sezonunda neler vurduklarını anlatıyordu.

Hayatında hiç ava çıkmamış olan mekanik atölye teknisyeni Muzaffer Gürkan arkadaşımız lâfa karıştı:

— Ben avdan anlamam ama, pazar günü baba yadigârı dolma tüfeğimle ava çıktım. Tüfeğin içerisine üç tane saçma koymuş. tum. Bir ara sazlıkta bir ördek gördüm ve hemen ateş ettim. Baktım ki saçmanın biri kafadan, biri gövdeden, birisi de bacaklarından isabet etmemiş mi!?

Mekanik atölye ustabaşılarından nüktedan Ahmet Şensoy arkadaşımız dayanamadı, gülümseyerek:

— Bundan sonra iki saçma daha koy da biri tüylerini, birisi de bağırsaklarını temizlesin!.. dedi.

Aydın ORMAN
Seka Aksu Müessesesi
GİRESUN

NE İSTERMİŞ?...

Bir gün önce Yerli Malı Haftası başlamıştı. Öğretmen, çocuklara tenbih etmiş, onlar da evlerinden meyve, çerez kabilinden bir şeyler getirip sınıfta yemişlerdi.

Ertesi gün müfettiş geldi. Biraz öğretmenin dersini dinledikten sonra, sınıfa hitaben:

— Çocuklar, sınıfınıza bir kez daha geleceğim. O zaman sizden bazı şeyler isteyeceğim. Bir öğretmen, öğrencisinden ne ister? dedi.

Çalışkanlık, filân gibi alışılmış cevapları beklerken, arka sıralardan bir ses geldi:

— Portakal ister, öğretmenim!

Seyhan GÜNEŞLİ
Yenişehir Mah. 39 Sok. No: 32 kat: 2 İSKENDERUN

SU KASİDESİ

Hasret kaldık sana su,
Çok özledik doğrusu.
Pislikten öleceğiz,
Bul bu derde çare su.

Çeşmeler hep kuru su,
Paslandı mı borun su?
Sesin bile güzelmiş,
Geç anladık bunu su.

İçimizde yare su,
Yürek pare pare su.
Hiç akmıyorsun ama,
Paran yine para su.

SEYHAN GÜNEŞLİ
Yenişehir Mah. 39. Sokak No: 32, kat: 2 İskenderun

YERİM DOĞRU

Selâhi ile sinemaya gitmiştik. Selâhi:

«— Dün Başkent sinemasına gitmiştim. Ayağımı öndeki koltuğun altına doğru uzatmıştım. Biraz sonra önüme bir kız oturmaz mı!?. Ayağım koltuğun arasına sıkıştı. Bereket kız zayıftı da fazla canım yanmadı» diye bir gün önce başına gelen bir olayı anlatırken, ayağını da «İşte böyle koymuştum ayağımı» diye öndeki koltuğun altına doğru uzatmıştı.

Tam o sırada öndeki koltuğa iriyarı birisi oturuverdi ve Selâhi'nin ayağı koltuğun arasına sıkıştı. Selâhi can acısı ile öndeki adamın omuzuna yapıştı ve:

«— Kardeş, bir dakika kalkar mısınız?...» diye inledi.

Öndeki adam, gayet sâkin, geriye bile dönmeden elindeki numarayı arkaya doğru uzatarak:

«— Benim yerim doğru, işte biletim!» dedi.

Ârif CEMAL
Ozanlar Sok. Ozan Ap. No: 11/7 — Kurtuluş/ANKARA

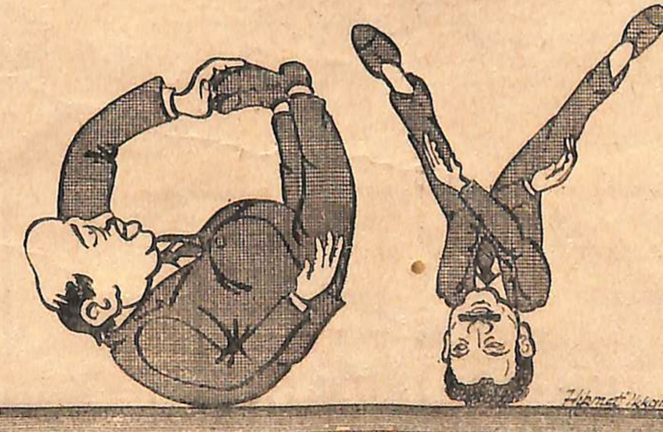


Havva — Seni hippi kılıklı herif seni!..
(Şenol YOROZLU) — İstanbul

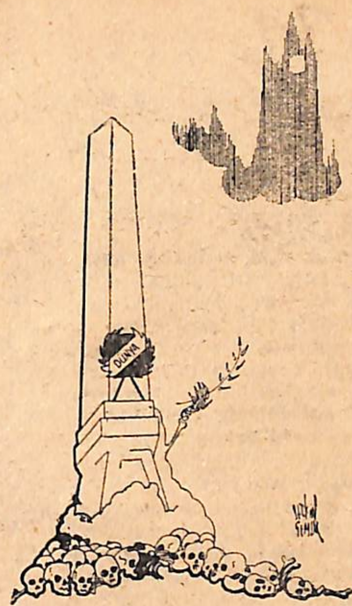
SAÇMALARDAN SEÇMELER

Esir balığa ne denir?
— **Balıkesir**
Bir ton kar'a ne denir?
— **Karton**
Katın dikine ne denir?
— **Dikkat**
Aç topa ne denir?
— **Topaç**
Arı başına ne denir?
— **Başarı**
Kumlu aşa ne denir?
— **Kumaş**
Az kir'e ne denir?
— **Kiraz**
On tane kola ne denir?
— **Kolon**
Ak saça ne denir?
— **Saçak**
Yaş ay'a ne denir?
— **Ayyaş**
Olmamış ura ne denir?
— **Hamur**
Koydaki una ne denir?
— **Koyun**
Bakılan zama ne denir?
— **Zambak**
Otun azına ne denir?
— **Azot**
Az beye ne denir?
— **Beyaz**

AHMET KIZILÖZ
Atatürk Üniversitesi Ed. Fak. Fr. Fil. ERZURUM



SİYASET CAMBAZLARI!
(Hikmet AKKANIM) Demir Çelik Fab. — İSKENDERUN



— Vietnam savaşı sona erdi. —
(Seçkin TEMUR)

ÖZÜR DİLERİM

Bir gün Asliye Ceza Mahkemesinin duruşmasında idik. Tekmil dâvalar bitmişti. Duruşma salonundan çıkmaya hazırlanırken, hâkim beyin şakacılığı tuttu. Kapıda tarafları çağırmak için bekleyen mübaşire baktı ve duruşması yapılmış dosyalardan birisini eline alarak güya dâvacıyla sanığı çağırtıyormuş gibi duruşmaya iştirak eden savcı beyin ismini söyleyince, mübaşir derhal dışarıya doğru yüksek sesle savcı beyin ismini çağırınca hepimiz gülmeye başladık.

Durumun vahametini gören mübaşir, içinde bulunduğu güç durumdan sıyrılmak için savcı beye dönerek, özür diler mahiyette ve özürü kabahatinden büyük olarak:

— Özür dilerim beyim, ben sizi gelmedi zannetmiştim, dedi. Ve hepimizi daha çok güldürdü.

Ahmet ARAS
Zabıt kâtibi — ERMENEK

NAFAKA

Duruşması tamamlanmış olan boşanma dâvasında hâkim, erkeğe hitaben:

— Karınıza ayda 250 lira nafaka bağladık, dedi.

Adam pek memnun olmuş gibi sırıttı:

— Eksik olmayın, Allah sizden razı olsun efendim. Belki bu kadar para kâfi gelmez ama elime geçtikçe ben de birazcık olsun yardım etmeye çalışırım, demez mi?!.

Necdet YILMAZ
Aksu İlköğretmen Okulunda memur. ANTALYA

ZAMANE KIZI

Makyajsız etmez.
Modadan geçmez.
Zamane kızı.

Flörtsüz gezmez.
Diskodan gitmez.
Zamane kızı.

Otodan inmez.
Topraktan gitmez.
Zamane kızı.

Gözyaşı silmez.
Derdin ne, bilmez.
Zamane kızı.

METİN PÜTMEK

— 60 —

— Lan İdiris, dedi, bu ne lan, baloya mı, düğüne mi?

— Yoo, dedi Halo dayı, hamama!

— Hamamda bakanlar mı toplanıyor?

Yürüdüler... Hamam hayli kalabalıktı. Halo dayı:

— Oğul, dedi, ilkin gene sen gir, yun yıkan, sona ben...

İdiris:

— Yoo, dedi, böğün ilkin sen, sona ben buba...

— Sen bilin oğul, dedi Halo dayı.

Kuşağı teslim etti oğluna, peştemala sarınıp girdi içeriye. İdiris, aceleyle kuşağı açtı, içinden sarı çıkını aldı, sonra tekrar sardı sarmaladı kuşağı, babasının kirli çamaşırlarının arasına bıraktı. Ve hızla çıktı gitti hamamdan... Sokakta da koşuyordu, sanki babası arkasından gelecekmiş gibi, yüreği güm güm vuruyordu. Böylece ana caddeye kadar geldi. Oradan bir otobüse bindi Aksaray'a geldi... Artık rahattı... Çıkını, bir elektrik ışığının altında açtı, paralar babasının katladığı gibi duruyordu yerinde. Belli belirsiz gülümsedi. Ayakkabısı şimdi daha çok tok sesler çıkarıyordu kaldırımlarda. Kimbilir, belki de haftaya bu zaman Seher'le bir yatağın içinde olacaktı... Lokantaya vardığında Murtaza, akşam müşterilerini savmış tek başına yemek yiyordu...

Daha kapıdan uzattı sarı çıkını:

— Aha, dedi, getirdim... İçi para dolu...

Murtaza eliyle sus işareti yaptı, çıkını aldı elinden; yavaş sesle sordu:

— Kaç lira var içinde?

— Bilmem ki, çok var...

— İyi, dedi...

Biraz kuru fasulyayla biraz pilâv karışık olarak getirdi İdiris'in önüne koydu:

— Soğan da ister misin? diye sordu

— He, dedi İdiris...

Yemeklerini hemen on dakikanın içinde yeyip bitirdiler. Murtaza, beyaz önlüğünü asıp kendi ceketini giydi, sokağa çıktılar.

— Baban sayıp vermedi mi? diye sordu İdiris'e.

İdiris:

— Ben hesap bilmem, dedi...

Güldü Murtaza. İdiris de güldü...

Sonra da:

— Bak Mırtaza gardaş, dedi, ben artık bubamın galdığı yere gedemem.

Durdu Murtaza, İdiris'in kolunu tuttu:

— Niye? dedi, kavga mı ettiniz?

— Yoo, dedi İdiris, amma gedemem ben bi daha... Bundan sona ağam da gardaşım da sensin, napacaksan yap, gedemem...

— İyi, dedi Murtaza...

Bir dükkânın vitrininin önünde paraları saydı, üçyüzünü kendi cebine attı, yüz lira İdiris'in avucuna tutuşturdu, çıkında kalanları göstererek:

— Bunlar da Seher'e, dedi...

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— Esger arkadaşı, ben de senle geliyim?

— Vallaha olmasına olur amma, biliyorsun mahalle bu, dedikodu eder sonra, nikâh olmadan, anlıyorsun ya...

— Nikâh?

— Bu hafta içinde tamamdır canım... Sen madem babayın yanına gidemiyeceksin, şu otelde yat istersen...

Bir otel gösterdi ona:

— Geceliği sekiz on liradan yatırırlar. Sonra yarın sabah da hemen kendine yeni bir iş ara inşaatlarda. Sonra akşamları gel uğra lokantaya, ben sana nikâhın olacağı günü söylerim...

Başını salladı İdiris. Otelin kapısına geldiler. Yüzünden yorgunluk akan biri:

— Yatak mı? dedi.

— Evet dedi Murtaza... Arkadaş dört kişilik odada da yatar...

Adam önündeki kâğıttan, kalemle yukardan aşağı inerek bir şeyler araştırdı:

— Var, dedi, sekiz lira, yalnız para peşin...

Murtaza, İdiris'i dürttü. İdiris cebindeki yüzlüğü çıkardı, adama uzattı, adam paranın üstünü saydıktan sonra, elinde bir anahtar:

— Gel, dedi İdiris'e...

Murtaza:

— Dediğim gibi, dedi, her gün gel uğra lokantaya, ben sana gününü söylerim...

Ve çekti gitti...

Halo dayı, daha büyük kapının önünde irkildi bir. Şöyle bir göz gezdirdi hamamın içinde hızla, sonra:

— İdiriiiis! diye bağırdı...

Koştu çamaşırlarının olduğu yere doğru, takunyanın biri kaydı, ama düşmedi, topal topal koştu geldi çamaşırlarının olduğu yere...

— Lan, dedi, lan İdiris!...

— Amca, dedi biri, noldu, ne bağırıyorsun öyle?

— İdiris!...

Çıkıverdi yüksek yere, kirli çamaşırlarına el attı, karıştırdı, içinden kuşağı çıktı, kuşağı didikler gibi açtı, içinde yalnız yeşil çıkın vardı. Çıkının düğümünü titreyen parmaklarla çözdü, paraları içindeydi, ama sarı çıkın yoktu içinde... Birden kavrayamadı her şeyi, bir daha bakındı etrafına, oğlanı görür müyüm diye, sonra tekrar kuşağın o yanını bu yanını karıştırdı. Alnından su gibi terler boşanıyordu ak sakallarının içine...

— Lan, diyordu, lan, napdın lan, yinir mi bu halt lan?

Hamamcı geldi yanına:

— Ne o ihtiyar, dedi, bir şeyin mi kayboldu?

— Yoo, dedi Halo dayı, yoo...

Sakalından akan tere, şimdi gözyaşları da karışmıştı. O kocaman göğsü, sarsıla sarsıla ağlıyordu Halo dayı... Sonra, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi kurulanıp kurulanmadığının farkına varmadan, giydi sırtını, dışarıya çıktı. Sanki bir boşlukta yüzüyor gibiydi. Bir cenazenin ardından gider gibi, yavaştı adımları... Kirli bohçası, gelişigüzel sallanıyordu elinde...

— Lan oğul, diye mırıldandı, yapar mı lan insan bunu? Lan bura Isdanbıl lan, az çok annamadın mı bu gadar zaman içinde lan? Yirler insanı yirler lan... Ehe benim oğlum, ehe benim İdiris'im... Amma ben...

Durdu, elindeki sallanan bohçaya baktı, sonra kuşağına:

— Amma ben yidirmem seni, dedi...

Koşmaya başladı... Hızlı hızlı sallanıyordu şimdi kirli bohçası. Koşuyordu Halo dayı... Vıcık vıcık terlemişti her yanı... Ama koşuyordu, durmadan koşuyordu. Bir bekçi kesmek istedi önünü:

— Dur ihtiyar, nereye böyle? diye.

Duymadı bile bekçiyi... Sokaklara dalıyordu, sokaklardan çıkıyordu... Koşa koşa Hacı'nın evine vardı. Sallanan merdivenleri koşarak çıktı, kapıyı açtı

İşçiler uyuyorlardı, yorganlarının içinde. Yalnız Hacı, elindeki bir pantalon kayışına toka geçirmeye çalışıyordu. Halo dayı:

— Burda mı? diye bağırdı...

— Hiiiş, dedi Hacı. Görisen, çoçiklər uyii... Kim burdadır?

— İdiris...

— İdiris?

— Benim oğul.

— Yokdur... Gelmemişdir heç buriye, urgamamışdır haçan ne zaman. dir...

Halo dayının tek umuduydu burası. Kolu kanadı çöküverdi birden, oturdu kapının önüne, daha doğrusu yığıldı... Hacı, elindeki kayışla geldi Halo dayının yanına:

— Gaçmişdir yanından? dedi.

Başını salladı Halo dayı...

— Eee degildir çocik, gocaman oglan...

— Parayı da aldı, dedi Halo dayı ağlar gibi.

— Senin paradır?

— Gendi parası...

Güldü Hacı:

— Gendi parasi, almış gaçmişdir, yokdir bunin bir mahzurati...

— Amma, dedi Halo dayı, amma başlık parası edecekdi onu...

Güldü yine Hacı:

— Eee burda gereklidir başlık parasi. Peylemişdir bi gari demişdir sana şunca başlik... Zaten gudurmuşdur oğlan senin... Aglar bir gün burda, der bana, götür beni avrat bazarına... Ben demişim ona, yazıkdir, para verilmez orya... Eee bulmişdir şindi bi gancik, gapılmış. dır dadına... Dimez buba, dimez ana, gızmışdır gözi, susamişdir garni... Verir parayi gariye, oturur rahatlar habire... Onun içun, yime gendi gendini bire gardaş, getmişdir o, degildir çocik, almamışdır haçan senin para, sana niye dert ola?...

Hacı durdu, paslı çiviyi köselenin içinden çekmeye çalıştı. Çiviyi çıkardıktan sonra:

— Ee vardir cara, bitmişdir benimkisi... dedi.

Halo dayı tabakayı çıkarıp uzattı. Hacı, bir tane sardı, kulağının ardına koydu, ikinciyi sardı, bir kibritle yaktı:

— Bilmen nere getdi?

— Ne biliyim! dedi Halo dayı.

— Goca Isdanbıldır bura, olsa çocik senin yüz dene, salsan sokaga yüzüni, bulaman arasan yüz gün birini... Çoh galabelik, çoh insan...

— Bi esger arkadaşım mı ne diyordu, geçen gün çıtlattı, onun avradının bi bacısı mı varmış ne varmış, onu demişti...

— Ha alacakdır esger arkadaşiyin avradının bacisini?

— Öyle bişeler çıtlattı, amma sona vazgeçdiydi...

— Eee almişdir oni... Basmişdir şindi bagrine, umuru mu, ana orda anireee, buba burda aniree...

Halo dayı, yumruğunu yumruğunun üzerine vurdu bir kaç kez:

— Ulan, dedi, bi bulsam o pezeneği, bi bulsam...

— Bulaman...

— Bi lokantada çalışıyormuş...

— Lokunta, çokdir İsdanbıl'da lokunta... Gezmeknen bitmez, aramaknan bitmez. Yapam sana bi çay?

— İstemez, dedi Halo dayı...

— Garnın açdır, goyam bi guri fasuliye?...

— Yoo, dedi Halo dayı...

Hacı, hiç gereği yokken, pis pis güldükten sonra:

— Eee, dedi, İsdanbil'in avratları yaman olir... Çelerler insanın aklini... Görüyon hepiciğini, gezerler golları açik, bagırları açik. İnsan şu yaşında bile, azar mı azar... Amma vermez kimse yüz bize... Biz ancak iresimlernen, fotuflarnan...

Durdu, Halo dayının burnunun dibine sokularak:

— Hiiş, dedi, bende vardir gari resimleri, cıscıbıldak, bakan hee?

— Get! dedi, Halo dayı kalktı ayağa...

— Niye gızişdi, otur hele!

— Baa bak, dedi Halo dayı, şayet gelirse o burya, günder benim yanıma, de ki, insan bubasıynan helâllaşmadan mı geder, gelsin bi helâllaşak dedi de.

Hacı, bilmiş bilmiş başını salladı:

— Gelmez gelmez, dedi. Datlidir gari, hemi anaden, hemi babaden... Yumulmişdir şindi bembiyaz gerdane, öhööö, sen ne diyon be gardaşım, ne diyon?...

Halo dayı, kapıyı açtı, sarsılan merdivenlerden inerek yola düştü. Ne yapacağını, ne edeceğini bilemiyordu... İşin ucunda yarın Recai beyin yanında da küçük düşmek vardı. Soracaktı Recai bey:

«Nerde oğlan?»

«Oğlan gaçdı ağam.»

(Devamı var)



(Basın: 20157 . A . 60109 — 19)

ARARAT YAYINEVİ

Değerli mizahçı Vedat Saygel'in
ikinci kitabını kıvançla sunar:

AKILLI KÖYÜN DELİSİ

İsteme adresi: İNAN DAĞITIM — Mollafenari
Sk. No: 38 P.K. 819 Cağaloğlu/İSTANBUL



(Basın: 20157 . A . 60109 — 19)

AKBABA TOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlar,

Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

AKBABA TOTO

«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayımızda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 karikatür yayımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi

Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda karikatürlerle bir de AKBABA TOTO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun karşılığı 25 liradır. Böylece yarışmaya katılan okurlarımızın 25 liradan 5000 liraya kadar kazanma şansları olacaktır.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300, 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.



Değişmişler

Uzun süreden beri Paris'te oturan köylüsü Jules'ü güç belâ bulan taşralıya:

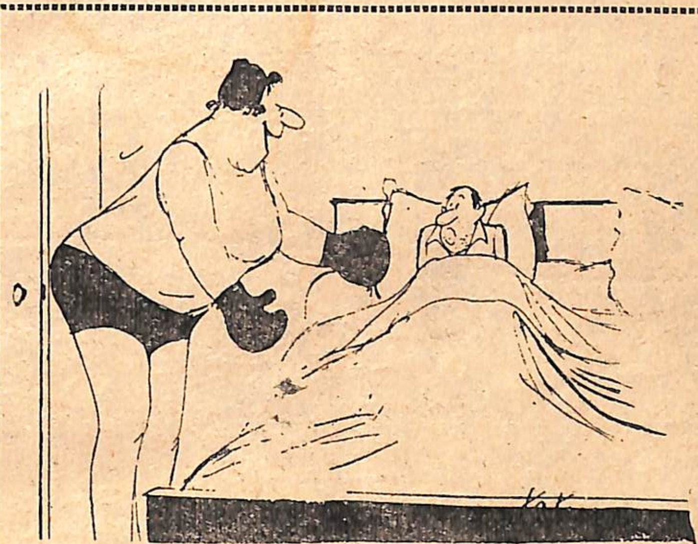
— Gene de bulduğuna şükret, dedi kentin eskisi. Burada beni bu isimle hiç kimse tanımaz. Neden dersen, karım da, ben de, şehirliye gülünç gelen isimlerimizi değiştirmekle başladık işe. Jules'i attım, Julien oldum.

— Yaa, dedi köylü. İsmini değiştirmenle, şansın da değişti mi bâri?

— Hem de nasıl... Güzel bir apartmanım var. Sabah kahvaltılarımı terasta yapıyorum. Sonra büroma gidiyorum. Öğle yemeğinden sonra hava güzelse, dönüyorum eve, terasa uzanıyorum. Akşam iş dönüşü terasa serilip, güneşin batışını seyrediyorum. Diyeceğim, ne zaman gelsen, beni terasa uzanmış bulursun.

Gezisini tamamlayan köylü, «Nasıl, Paris'te Jules'i de gördün mü?» diyenlere:

— Gördüm, dedi. Ama onun adı artık Jules değil, Julien... Hele karısının ismiyle hiç bulamazsınız oturduğu yeri. Bizim kırk yıldır tanıdığımız madam Terez, kente gidince olmamış mı Teras!...



— Hadi kalk, boks dersi saatin geldi!..



— Senden başka herkesin ilgisini çekiyorum!..

Termometre

Gördüğü lüks ve ihtişamdan gözleri kamaşan konuk sultan, ev sahibi sultana sordu:

— Kalabalık bir hareminiz var. Sevişeceğiniz kadını, bu kadın sürüsünün arasından nasıl seçiyorsunuz?

— Onun seçimi kolay, dedi diğeri. Kova kova su getirtip üzerlerine döktürüyorum, en çabuk kuruyanını seçiyorum!

Delil yok, adres çok

Yargılamanın kararını açıklayan yargıç, iki karılı olmakla suçlanan adama:

— Delil yetersizliğinden hakkınızda açılan dâva düşmüştür, dedi. Serbestsiniz. Evinize gidebilirsiniz.

Boynu bükük, kararı dinleyen sanık, yerinden fırlayarak sevinçle sordu:

— Hangisine yargıç bey?

Mahkemede

Yargıç sordu:

— Kaç yaşındasınız madam?

— Otuzu biraz geçtim efendim.

— Kaç ay?...

— Bilmem... Elli mi, altmış mı, o aralarda...

Zararı yok

Karısını arabada bırakarak boş oda bulunup bulunmadığını öğrenmek için otele koşan turiste:

— Her yer dolu, dedi otel kâtibi. Sadece «Yeni evliler odası» boş.

Turist sıkılgan bir sesle:

— Fakat, diye mırıldandı. Biz onbeş yıllık evliyiz.

— Aman mösyö, ne çıkar bundan... Size «Balo salonumuz boş» deseydim, sabaha kadar dans etmek zorunda mı kalacaktınız?

Neden geçmiş?

Vapur biletlerini son derece pahalı bulan turist ileri geri konuşmaya başlayınca:

— Fakat mösyö, dedi kaptan. Bu gölün tarihi önemi büyüktür.

— Büyüklüğü nereden geliyor muş bakalım?

— Hazreti İsa, bu gölü yürüyerek geçmiştir.

— Başka ne yapacaktı yâni, diye cevap verdi turist. Dünyanın parasına kıyıp bir vapur bileti mi alacaktı?

Benzemenin sonu

Karısıyla arasındaki cinsel ilişkilerin yeknesaklığından dert yanıyordu.

— Biraz değişiklik arayın, dedi arkadaşı. Örneğin karına, kediler gibi seviçmesini söyle.

Öğüt veren, bir hafta sonra arkadaşını gördü ki, adam tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş!

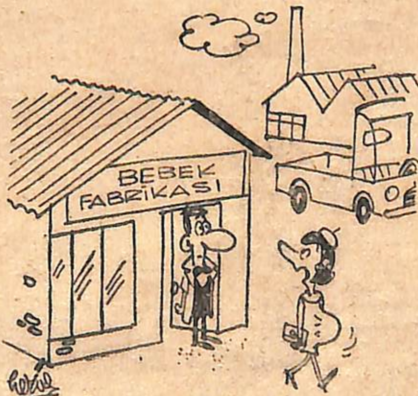
— Hayrola, diye hayretle sordu. Ne bu halin?

Beriki üzgün, cevap verdi:

— Karım öldü!

— Neden?...

— Damdan düştü!



— Tabelâyı önceden okusaydım, başıma gelmezdi bu!..

Ucuz tarife

Kaynanası ölen İskoçya'lı, ucuz bir tabut yaptırmak için kasabanın marangozuna koştu.

— Güzel bir tabut, on liraya çıkar, dedi marangoz.

— Üüü... Çok pahalı!

— Beyaz tahtadan yaptırırsanız, beş liraya da çıkar.

— Gene pahalı.

— Peki. bir lira verin kontrplâktan yapalım.

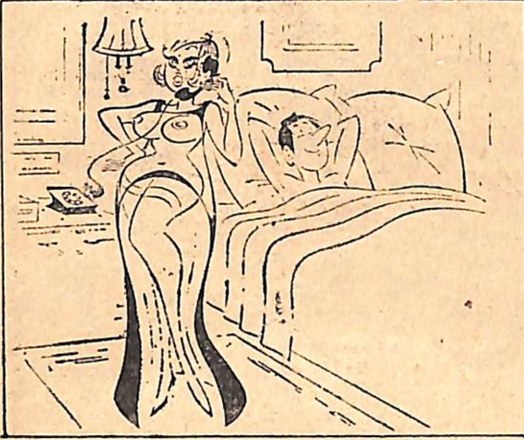
— Pahalı birader.

— Dinleyiniz, dedi marangoz, kaynananızı sertçeyse getirin, elleriyle ayaklarını birbirine çivileyeyim, olsun bitsin!

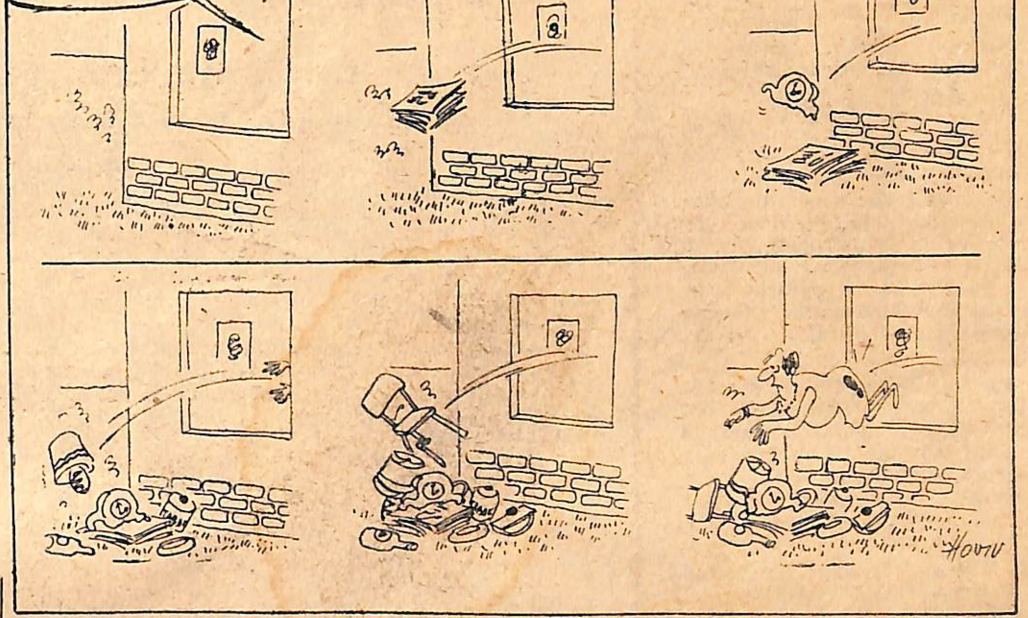


Yazısız

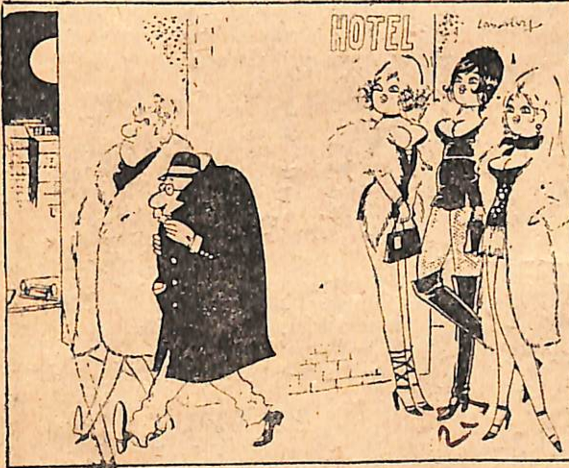
Dünya Karikatürleri



—ŞİMDİ KONUŞAMAM SEVGİLİM... ÖYLE YORGUNUM Kİ, HEMEN YATAĞA GİRECEĞİM!..



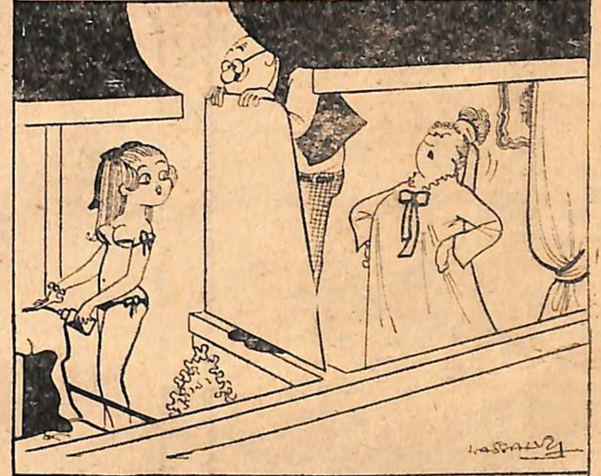
YAZISIZ



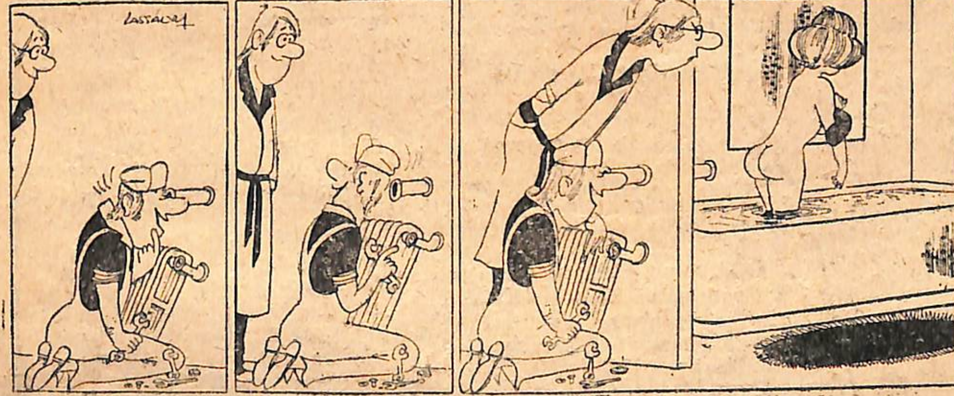
—AYOL, BU HER AKŞAM BİZE GELEN "BABA ÇARLİ„ DEĞİL Mİ? NEDENSE BUGÜN BİR "MERHABA„ BİLE DEMEDİ!..



—BEŞ KÂAT VERMEZSEN ANNEMİ UYANDIRIRIM!..



—DEMEK "ADIM ADIM YÜKSELMEK„ BÖYLE OLUYOR HA?!..



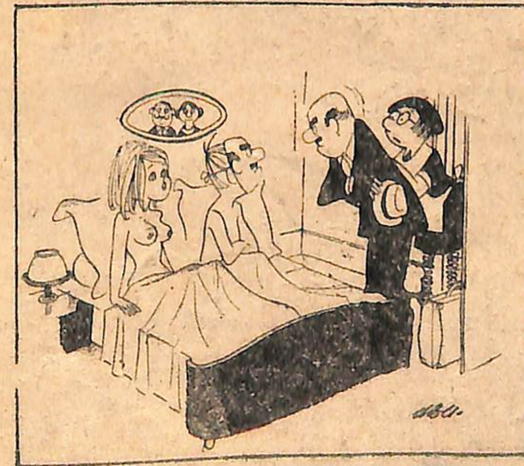
—KALÖRİFERİ SÖKTÜM AMA...

—BORUDA HİÇBİR TIKANIKLIK YOK!..

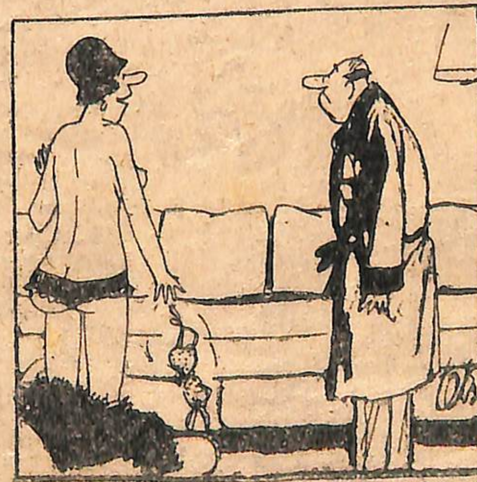
—AYNA GİBİ GÖRÜYORUM!..



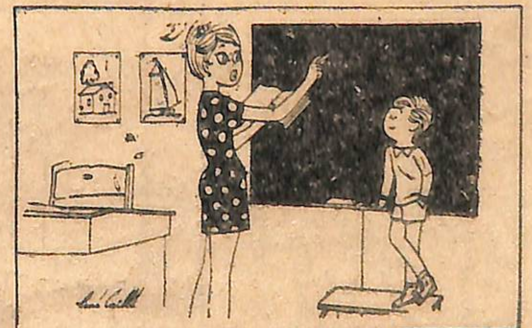
—ÇOK SİNİRLİ BİR GECE GEÇİRMİŞ DOKTOR BEY!..



—NE KIZIYORSUN YAHU! ŞAKA YAPTIĞIMI GÖRMÜYOR MUSUN?



—ŞAPKAMI ÇIKARMIYORUM, ÇÜNKÜ FAZLA VAKTİM YOK!..



—BEN Mİ SİZE BİR SORU SORACAĞIM ÖĞRETMENİM? PEKİ, O HALDE... BU AKŞAM SERBEST MİSİNİZ?

1973 yılında

50000

KİŞİYE

25 MİLYON



BANKASINDA

75 ADET
100.000 LİRA

100 ADET
25.000 LİRA

49825 TALİHLİYE
1000 LİRALAR,
1000 LİRALIK
TAHVİLLER VE
1000 LİRAYA KADAR
PARA İKRAMİYELERİ



TÜRKİYE İŞ BANKASI paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 320 — 20)

AKBABA-TOTO 3

İSİM : Cengizhan ...

ADRES : ....

1	2	3	4	5	6
F	E	N	A	N	I

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okuyucular,

AKBABA TOTO yarışmasının üçüncüsünü bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okuyucular.

